

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poliográf

XV. évfolyam 5. szám 2006. február 9.

Mozart-maraton írásban Improvizáció Mozart 250. születésnapjára

250 év igen hosszú idő és hatalmas távolság. Huszonöt éves korom óta már saját életkorom számontartása is egyre inkább nehezem-re esik, így természetszerű, hogy számomra az egy emberéletnél hosszabb időtartamok szinte egyformán beláthatatlanok és elképzelhetetlenek. Ha jól tudom az univerzum tizenhárommilliárd éves, Krisztus nagyjából kétezer éve született, Mozart pedig kétszáz-ötven éve, bár könnyen lehet, hogy felcse-réltem a számokat.

Igen nehéz olyasvalakire emberként tekintenünk, akit civilizációnk – természetesen megérdemelten – felhelyezett a valaha élt legnagyobb művészek piedesztáljára, aki kétszázötven éve született, és ráadásul már meg is halt.

Pedig a zenehallgatás, lényegét tekintve, kommunikáció két ember (nevezetesen egy zeneszerző és egy hallgató) közt, igaz absztrakt formában. Mozartnál maradva: ha például a rádióból az ő muzsikája szól, az – némi pátosszal szólva – olyan, mintha egy időutazás segítségével módunk lenne beszélgetni vele. (Nem pontos kifejezés a „beszélgetés”, de szándékosan használtam, hogy valamiként érzékeltessem: a zenehallgatás tevékeny részvételt és reflexiót kíván tőlünk. Szerencsés esetben a fejünkbe áramló hangtömegből újjászületik bennünk az a gondolatmenet, amely valamikor a szerzőt alkotásra ösztönözte, és ennek a ránk gyakorolt hatása egyfajta válaszadásként is értelmezhető.) Na már most, ha lehetőségünk nyílik valakivel beszélgetni – még ha ez egy koron átívelő utazás lehetőségével is kecsegtet –, igen fontos kérdés, hogy az illetőnek vannak-e olyan gondolatai, amelyek megérik a rájuk fordított időt. Tágabb értelemben minden embertársunk szavaiból tanulhatunk valamit, de sajnos az esetek többségében ez igen fáradtságos, és nemegyszer unalmas is. Azok, akikkel igazán jó beszélgetni, kevesen

vannak. Kérdés, hogy vajon Mozart ilyen-e? A kérdésfeltevés már előrevetíti a választ: úgy gondolom, igen. Miért? Tévedés lenne azt hinnünk, hogy azért mert, zenéje által valamit megtudhatunk a távoli tizenhetedik század világáról. Ha egy Mozart-szonáta csak egy letűnt kor lenyomata lenne, akkor bátran mondhatnánk, hogy a velociraptor-fossziliák közt a helye, és többé nem lenne vele gondunk. Sajnos azonban Mozart ugyanolyan ember volt, mint ma bármelyikünk, és az általa feltett kérdések – dacára annak, hogy az elmúlt kétszázötven évben látszólag minden megváltozott körülöttünk – többé-kevésbé azonosak azokkal, mint amelyek ma bennünket is foglalkoztatnak. (Mi sem bizonyítja ezt jobban, minthogy zenéje még rám is képes hatni, pedig engem köztudottan teljesen hidegen hagy a tizenhetedik század.)

Nehéz lenne megfejtetni, hogy mi az a ma is érvényes és átélhető üzenet, amely Mozartot számunkra jó beszélgetőpartnerré teszi, de talán nem tévedek nagyot, ha azt mondom, hogy Mozart varázsának egyik fontos

titka, hogy mindenkinél többet tudott rólunk, emberekről.

Született drámai alkat volt, aki minden szituációt, párbeszédet, konfliktust képes volt a leghitelesebben megeleveníteni (e szó legteljesebb értelmében), ha kellett finom iróniával, szerelmes szenvedéllyel, vagy éppen félelmetes, démoni hangon. Operáinak hősei sosem típusok, hanem mind egyedi és teljes jellemek, akik a zene segítségével éreznek, gondolkodnak és változnak.

Mozart drámai karaktere, úgy hiszem, minden munkáján átüt. Minden szonátaformája eleven történések láncolata, a fő- és melléktémák helyén, Constanzák és Éj Királynők, táncos kedvű polgárok vagy éppen démonok állnak, kidolgozásaiban témái heves csatákat vívnak, nemegyszer az expozícióból kimaradt mellékszereplők társaságában.

Miként férhet meg ennyire természetesen ennyi ellentét, ennyi harc és ennyi elképesztő gazdagságban áradó (témaínséggel küzdő zeneszerzők számára szinte elpazaroltnak tetsző) téma egymás mellett? Hogy lehetséges, hogy mindezek ellenére felületes hallgatás esetén Mozart zenéje kifejezetten kellemesnek és békésnek hat?

Szinte lehetetlen megválaszolni a kérdést. Egy biztos: Mozart szinte soha nem látott ösztönös arányérzékkel (hogy úgy mondjam: egyensúlyérzékkel) rendelkezett, el-

méjében valamiként a legbonyolultabb gondolatok is keresetlenül egyszerű, magától értetődő formát öltöttek (Nem ő követte a formát, hanem a forma lett a lenyomata az általa megtett gondolati útnak!), és ez a végső forma – tulajdon-képpen az egymás mellett álló szélsőségek eredője – az, ami harmonikus benyomást kelt. Ez az a jelenség, amiért Mozartot klasszikus értelemben klasszikusnak nevezhetjük.

Világában fény és árnyék folyamatos küzdelme dúl, nála az egyensúly nem jelent kellemes andalító békességet, hiszen azt egymásnak feszülő roppant erők hozzák létre folyamatosan.

Tizennyolc éves koromig nem szerettem Mozart zenéjét. Addigra már hallottam számos híres művét, de valami mindig kettőnk közé állt...

A teljesség igénye nélkül ehelyütt közlöm néhány gondolatomat, amelyek egykoron meggátoltak abban, hogy örömet leljem Mozart muzsikájában.

Mozart zenéjében nincs semmi felkavaró, összességében túl békés nekem.

Erről a témáról már elég sokat összeírtam ma, ezért itt csak egy jó tanácsot fűznék hozzá az eddigiekhez: Mozartot szigorúan tilos (lol) félig-meddig odafigyelve, háttér-szerűen hallgatni, mert így bizonyosan elsiklunk zenéjének legnagyszerűbb vonásai mellett. Keressük zenéjében a villámgyors színváltozásokat, kontrasztokat, figyeljük meg, hogy milyen természetesen kapcsol össze szinte összeférhetetlen elemeket, és gyönyörködünk a példa nélkül álló, tökéletesre csiszolt dallamosságában!

Mozart egyszerű.

Mozartnak elhisszük, hogy minden hang a legjobb helyen van, és zenéjének keresetlensége sokszor szinte hétköznapi egyszerűség benyomását keltheti. Jellemző, hogy gyerek-koromban még a Jupiter szimfónia fináléját is egyszerű, kellemes, szórakoztató zenének hallottam, pedig ez a tétel – zeneszerzés-technikai értelemben – az egyik leg-

komplexebb darab, amit valaha is írtak. Emberi ésszel felfoghatatlanul összetett szerkezet, amely nem hivatkozik formai bonyolultságával, hanem alázatosan szolgál.

Mozart teljesen rendszertelenül bánik a témákkal.

Sokáig nem értettem, hogy miként lehet Mozart szertelennek és pazarlónak tűnő muzsikája ugyanolyan tökéletes, mint Beethovené, akinél minden motívum a nagyformát szolgálja, akinél a szigorú tematikus munkaszétválaszthatatlan egységgé formálta a muzsika minden rezdülését. Mozart egészen másképpen komponált, mint Beethoven. Sokszor tényleg lehetetlen nála egy-egy új téma megjelenését másképpen magyarázni, mint, hogy „illik oda”, vagy „jól szól ott”, de ez sem kisebb varázslat, mint Beethovené...

Mozart sosem látott zenei képességekkel született, tehát mindaz, amit létrehozott inkább afféle természeti csoda, mintsem egy ember üzenete hozzám.

Négy-öt évesen már komponálgat, tizenkét éves kora körül írja a „Színlelt együgyű” és a „Bastien és Bastienne” című operáit, tizenhárom évesen emlékezetből leírja Allegri kilencszólamú Miserere-jét (az 50. zsoltár feldolgozása, amelyet a sixtusi kápolnában minden évben nagypénteken adtak elő, és fővesztés terhe mellett tilos volt lemásolni a kottáját), tizenhat évesen megírja a démoni 25. „kis” g-moll szimfóniát, amelyet – ha máshonnan nem – Forman Amadeusából jól ismerhetünk (és amely csak azért „kicsi”, mert a másik g-moll szimfónia, a 40. a „nagy”) satöbbi, satöbbi. A zenei képességek ilyen korai kifejlődése, és ilyen elképesztő tobzódása természetesen csodálatra méltó, de tévedés lenne őt egyszerűen az ajándékért tisztelni, amelyet a Jóistentől kapott. A tehetség magánügy. Önmagában az, hogy egy kisfiú már ötévesen tökéletesen ismeri az összhangzattant, nem több mint szórakoztató cirkuszi mutatvány. („Idomított majmok és csodagyerekek kíméljenek!” – mondja Beethoven egy Lisztről szóló film-

ben. Később persze megenyhül.) Kétszázötven év távlatából teljesen közömbös lenne számunkra, ha a történet itt véget érne. Egy egyszerű példával élve – továbbra is megmaradva a beszélgetés metaforájánál –, ha valaki ötévesen háromszáznolcvan nyelven beszél anyanyelvi szinten, az korántsem jelenti azt, hogy az illető jó beszélgetőpartner, mert lehet, hogy nincs semmilyen figyelemre méltó közlendője. Mozartnak szerencsére rengeteg közlendője volt, és számunkra ez az igazán érdekes. A zseniális képességei megkönnyítették számára a munkát, így rövid élete alatt teljes életművet hozhatott létre, de a kompozíciói nem attól nagyszerűek, hogy gyorsan írta őket. (Ismét Beethovenre hivatkozva: ő például évekig szőrözött egy-egy szimfóniával. Megjegyzés: Wagnernek – ha jól tudom – még abszolút hallása sem volt.)

Mozart ma valósággal körülvesz minket, el-elcsent dallamai állandó szignálok és mobiltelefon-csengőhangok manapság, a nagyáruházakban kétszáz forintért vehetünk „Best of Mozart” válogatásokat (hallgathatatlan előadásban), és Bécsben feltehetően bármilyen tárgyat beszerezhetünk Mozart arcképével díszítve, a kuglerekről nem is beszélve.

Visszatérve írásom első gondolatmenetéhez, nehéz minderről megfedkezve, emberként látnunk valakit, aki menthetlenül kultúránk ikonjává lett, és még nehezebb személyes üzenetként felfognunk zenéjét,

amely környezetünk természetes tartozékának tűnik, és mint ilyet már azelőtt megszoktuk, hogy valaha is megpróbálhattuk volna megérteni.

(Mi kell a megértéshez? Úgy hiszem, csak egy kis nyitottság, a többi a zene dolga. Egy hatéves gyerek könnyedén élvezheti a Varázsfuvolát, és ha egy kicsit bohóckodik Papageno áriája közben, akkor ő már valamit megértett a zenéből, ugyanakkor költői túlzás nélkül kijelenthetjük, hogy egy élet is kevés az említett mű minden titkának megértéséhez.)

Az idei év természetesen Mozart-év a Poliban is. Jómagam ehhez két maratonnal kívánok hozzájárulni (hamarosan várható az első), bár örömmel vennék bármilyen – a témához kapcsolódó – kezdeményezést.

Mielőtt azonban a Politechnikumi Mozart-év fergeteges eseménysorozata újabb szakaszába lépne (az első szakasz ez a cikk volt), mindenkinek szeretettel javaslom, hogy keressen valahol egy Mozart lemezt, és odafigyelve hallgassa végig. Ha nem tetszik, akkor majdnem biztos, hogy rossz a karmes-

ter vagy az előadó, ez esetben érdemes egy másik lemezzel újabb próbát tenni.

Sokan vagyunk, akik – amikor már minden barátunknál kiégettük magunkat a belőlünk áradó véghetetlen panaszáradat segítségével – különféle könyvek véletlenszerű felütésével próbáljuk megtalálni a helyes utat, illetve megelőzni, hogy a Sötét Oldal magához csábítson. Mozart legfontosabb művei tökéletesen alkalmasak e funkció betöltésére, a velük való találkozás bármely panasz esetén erősen javallott, ráadásul meg-hallgatásuk esetén még olvasnunk sem kell.

Arról meg ugyebár kár lenne vitát nyitni, hogy olvasni vagy zenét hallgatni a rosszabb...

Mozartban gazdag Mozart-évet kíván kedves mindnyájatoknak,

Preiszner Miklós
majdnem-egyházzenész,
kontár, ex-segédkottász
és már életében méltatlanul
elfeledett, műkedvelő zeneszerző

2006. ÁPRILIS 6-ÁN,

CSÜTÖRTÖKÖN KERÜL MEGRENDEZÉSRE ISKOLÁNK
EGYIK LEGRÉGEBBI HAGYOMÁNYA, AZ

OSZTÁLYSZÍNJÁTSZÓ FESZTIVÁL

RÉSZLETES INFORMÁCIÓKAT A MŰVÉSZETISMERET-TANÁROK,
AZ OSZTÁLYFŐNÖKÖK, A FELSŐBB ÉVFOLYAMOS
ISKOLAPOLGÁROK ADNAK.

NEM ÉRDEMES KIMARADNI, KÉSŐBB MEGBÁNNÁTOK!

Iskolabíróági határozatok

Időpont: 2005. december 21.

Bírók: Varga Anna (szülőbíró, NonStop), Palmer Dávid (diákbíró, (P)Olympos), Marosvári Péter (tanárbíró)

Egy KARMA osztályos tanuló ügye

Résztevők: panaszolt, panaszolt szülei, Oláhné Nádasdi Zsuzsa (osztályfőnök), Czibor Erzsébet pszicho-pedagógus

Előzmények: A diákot az osztályfőnöke panaszolta be. A panasz lényege, hogy panaszolt nem, illetve kis részben végezte el a 2005. június 5-én kelt (2006. január 24-ig hatályos!) iskolabíróági határozatban rá kiszabott feladatokat (magatartási-viselkedési terv, füzet vezetése, kapcsolattartás a pszicho-pedagógussal), magatartása továbbra is sokszor zavarja a tanórák menetét (sok beszélgetés, figyelem elkalandozása, „átkiabálás” a terem túlsó végébe, stb.). A panaszt megerősítették a Panaszoltat tanító tanárok is.

A tárgyalás során panaszolt elismerte a panasz jogosságát. Az osztályfőnök többszöri kérésére sem készítette el a magatartásfüzetet, Czibor Erzsivel nem tartotta a kapcsolatot. Elmondta, hogy nagyon erős készletet érez a beszélgetésre, ha a közelében ül valaki. A változás egyik előmozdítójának ezért azt tartaná, ha a tanár közelében, egyedül ülhetne az órákon. Úgy látja, hogy külső kényszer nem segítené a változásban, a saját jó szándékát és a megfelelő körülményeket már elegendő támasznak érzi az igazi változtatáshoz.

Határozat: Az iskolabíróság a 2005-2006-os tanév végéig hatályosan szigorú megrovás fegyelmi fokozatra emeli a még érvényben lévő megrovás büntetést. Elrendeli továbbá, hogy panaszolt kéthetenként jelentkezzen Marosvári Péter iskolabírónál, és számoljon be az eltelt időszakra jellemző tanórai viselkedéséről.

Amennyiben két egymást követő beszámolóból az derülne ki, hogy a fegyelmezetlenségek ismétlődnek, úgy Marosvári Péternek joga van minden további nélkül őt bepanaszolni az iskolabíróságon, ahol a jelen határozatban foglaltak súlyosbító körülményként veendő figyelembe.

Indoklás: A bírók arra a következtetésre jutottak, hogy az előző bírósági határozat nem töltötte be szerepét, nem segítette a változásban, főleg panaszolt együttműködésének hiánya miatt. A tárgyaláson elhangzottak (panaszolt ígéretei és kérésének jövőbeni teljesítése) reményt adnak a javulásra. A bírók mindemellett úgy látják, hogy a most kiszabott igen súlyos fegyelmi büntetés kifejezi azt az álláspontjukat, miszerint a magatartás pozitív megváltozásának elmaradása az együttműködés olyan fokú megtagadását jelentené, amely már a legsúlyosabb fegyelmi fokozat (eltávolítás az iskolából) kiszabásának veszélyét hordozza magában. Ezt támasztja alá, hogy most is az előző fegyelmi büntetés hatálya alatt panaszolták be őt, s ezt a bíróság természetesen súlyosbító körülményként vette figyelembe a határozat meghozatalakor.

Két AttiTüdös diák ügye

Résztevők: panaszoltak, egyik panaszolt édesanyja, Fejes Tünde (panaszos, osztályfőnök)

Előzmények: A diákokat az osztályfőnökök panaszolták be. Egyikük késéseinek száma december 15-ig elérte a 23-at (mindegyik reggeli késés), a másik tanuló 21 reggeli késést és 19 igazolatlan órát halmozott fel.

A tárgyalás során egyik diák sem vitatta a panasz jogosságát. Az osztályfőnökök mindkét esetben a polis előírásoknak megfelelően jártak el (jelzés a szülőknek, beszélgetés a diákokkal, szóbeli megállapodás). Olyan objektív akadályozó tényező, mely a késéseket indokolná, nem merült fel.

Az egyik panaszolt a reggeli késések okának a késői lefekvést és a túl korai felkelést (5.45!) tartja. A túl korai felkelés miatt annyira álmos, hogy egyszerűen képtelen fél 8-ig „összeszedni magát”, ezért gyakran lekési azt a buszt, amellyel utazva még időben érkezhetne az iskolába. Elmondása szerint már „mindent kipróbált”, mégsem képes időben elindulni.

Az igazolatlan mulasztásokat részben feledékenységének tudja be (pl. lekészte az igazolási határidőt).

A másik panaszolt elmondta, hogy napirendje különösen alakul (délután hosszabb ideig muszáj aludnia), emiatt általában késő éjjel fekszik le (ismét) aludni. A reggeli késések okaként azt a közismert tényt is megjelölte, hogy a kispesti közlekedés autóbusz járatai elég gyakran kiszámíthatatlan kihagyásokkal közlekednek, így nem ritkán negyedórás csúszás következik be a tervezett utazási időhöz képest. Édesanyja megerősítette az elmondottakat. Azt is a bíróság tudomására hozta, hogy december eleje óta változtattak az iskolába indulás időpontján, így azóta a tanuló nem is késett el. A jövőben ezt a rendszert szeretnék továbbra is követni.

Határozat: Az egyik esetben az iskolabíróság a 2005-2006-os tanév végéig hatályosan megrovás fegyelmi büntetést szab ki, továbbá 2006. február 28-ig elrendeli a „feketelistá”-ra kerülést 8.10-es érkezési időponttal.

Indoklás: Az bíróság a megrovás fegyelmi büntetést az igazolatlan órák magas száma miatt szabta ki, jelezve ezzel az eset súlyosságát. Egyben azt a reményét is kifejezi, hogy az igazolatlanul mulasztott órák száma nem növekszik a jövőben.

Az Iskolabírók úgy látják, hogy a panaszolt késéseinek oka a helytelen reggeli napirend, ezért azt tanácsolják, hogy aludjon tovább (akár fél 7-ig is), így pihentebben ébred, könnyebben és gyorsabban tudja elvégezni a reggeli teendőket. Javasolja a bíróság az iskolai eszközök esti beállítását, a másnapi teendők esti átgondolását is.

A javasoltak betartásához enyhe kényszerítő erőként szolgál a gyakorlatilag egy hónapos időtartamú „feketelista”.

Határozat: A másik esetben a bíróság a 2005-2006-os tanév végéig hatályosan figyelmeztetésben részesíti a panaszoltat.

Indoklás: A figyelmeztetést a késések magas száma indokolja. Enyhítő körülményként értékelte a bíróság, hogy sikerült változtatni az iskolába indulás rendjén, így a reggeli késések megszűntek.

Az Iskolabíróság nevében:

Budapest, 2006. január 26.

Dr. Marosvári Péter, tanárbíró

Három hetedikes tanuló ügye

Dátum: 2006. január 6.

A bíróság tagjai: Veisz Júlia diák, Szöllősy László szülő, Nagy Ilona tanár

Előzmények: Az osztályfőnökök december 13-án panasszal fordultak a bírósághoz. Eszerint a panaszoltak a rajzórán verekedtek, és már több ízben előfordult, hogy viselkedésükkel zavarták, lehetlenné tették az órai munkát. Az osztályfőnökök figyelmeztetése, a több ízben folytatott beszélgetés nem hozott eredményt.

A bíróság meghallgatta az érintett diákokat, az osztálytársakat, az osztályfőnököket, a rajztanárt, a szülőket.

Ennek során az alábbiakat állapítottuk meg:

- Panaszoltak ismerik az órai viselkedés szabályait, de azokat kedvük szerint értelmezik, ill. nem tartják mindig be;
- a rajzórán nem verekedtek, hanem – a helyükről felállva és eltávozva – capoeira-fogásokat mutattak be társuknak ill. társukon, valamint csak ott álltak és nézték a többieket;
- nem voltak tudatában annak, hogy a társaikkal rendezett capoeira-bemutatók külső szemlélő számára sokszor verekedésnek tűnnek;
- kettejüknek azt is nehezebbre esik megérteni, vajon miért lehet ez így;
- egyikük nem ismeri el, hogy verekedni szokott, a verekedéseknek azonban tanúi vannak,
- az órai munkát sokszor zavarják oda nem illő közbeszólásokkal, beszélgetéssel;
- ha a tanár figyelmezteti őket, sokszor nem ismerik el a hibájukat, hanem vitába kezdenek;
- egyikük órai magatartása december közepe óta javult;
- két szülő elfogadhatónak tartja, hogy 12-13 éves fiúk mozgásigényüket játékos birkózás formájában vezessék le, és azt várják az iskolától, hogy biztosítson ehhez teret;
- ugyanez a szülő úgy látja, gyermekének tanulási nehézségeiben rejlik a másokat zavaró magatartás fő oka, és úgy érzi, az iskola nem tett eleget a probléma orvoslására;
- az osztályfőnökök sok időt szenteltek a probléma megoldására, a családdal is többször beszélgettek, és az iskolai szűrést végző logopédus szakember javaslatára korrepetáló tanárt is közvetítettek;

- mindhárom diák az órai munkát zavaró magatartását, ill. a szünetekben a másokat megijesztő vagy megbotránkoztató, továbbá az osztálytársakat a közös térből kiszorító viselkedését általában együtt gyakorolja.

Határozatok:

1. A bíróság a legfontosabb kérdésben – hogy a panaszoltak a Politechnikum tanulói maradhatnak-e – döntését elhalasztja. Ennek indoka az, hogy a diákok elleni panasz súlyossága az iskolából való kizárást alapozza meg, azonban a bíróság esélyt kíván adni a változásra.
2. A döntést a bíróság ebben a kérdésben újabb iskolabíróági tárgyaláson a tanév végén hozza meg.
3. A tanév végéig a bíróság rendszeres – havonta ismétlődő – ellenőrzést fog gyakorolni a panaszoltak felett, vagyis havonta egy ízben meg kell jelenniük a jelenlegivel azonos összetételű bíróság előtt, és be kell számolniuk az eltelt egy hónapról. Az első ilyen alkalom: február 17., péntek 15 óra.
4. Panaszoltak füzetet vezetnek, amelyet minden nap minden órán az órát tartó tanár aláír, és a füzetben található táblázatban jelzi, hogy a diákok pontosan érkeztek-e az órára, van-e felszerelésük, házi feladatuk, milyen volt az órai magatartásuk, és hogyan vettek részt az órai munkában. A bejegyzések formáját a tanároknak bízunk. A havonta összeülő bíróság ezt a füzetet is ellenőrzi.
5. Az osztályfőnököket és az osztályt arra kérjük, a következő osztályidőn újra foglalkozzanak az iskolai szabályok kérdésével, a szabályokat rögzítsék mindenki számára elérhető formában (pl. plakáton). Ajánlás: a szabályokat a füzetbe is érdemes beleírni.
6. A bíróság döntése szerint az iskolaépület – tekintettel arra, hogy a folyosók és a tantermek használatához minden diáknak egyenlő joga van – nem lehet a diákok mozgásigényének kielégítésére szolgáló terep. Ugyanakkor elfogadja a szülő mozgásigényre vonatkozó megjegyzését. A mozgásigény kielégítésére az udvaron (pl. a ketrecnek nevezett pályán), ill. a tornaházban (pl. a konditeremben vagy a pingpong-asztaloknál) kell alkalmat találni, a diákok egyeztessenek ebben az ügyben a testkultúratanárokkal.

7. A panaszoltaktól elvárjuk, hogy a képességeknek megfelelő teljesítményt nyújtsák az iskolai munkában.

8. Az egyik panaszolt társával együtt szervezze meg maguk és társaik számára az iskolai capoeira-szakkört, kérjék ehhez az őket már korábban is támogató tanár és a testkultúra munkacsoport segítségét. Hangsúlyozzuk azonban, hogy a szakkör megszervezése elsősorban a diákok kezdeményezésén alapul, és a megszervezés elsősorban az ő feladatuk.

9. Egyikük hétfőre írjon egy szöveget, amelyben leírja, hogyan szokott ő az iskolában viselkedni, mik a hibái, amiért esetleg már figyelmeztették is többször a tanárok, mik a jó tulajdonságai, amikért esetleg dicséretet is szokott kapni, valamint mi az, amin könnyebben, mi az, amin nehezebben tud változtatni, mik a tervei a változtatásra.

10. Az osztályfőnököket arra kérjük, kezdeményezzék a tanulási képesség vizsgálatának megismétlését, ill. foglalkozzanak újra a problémával.

11. A döntés hatálya: a tanév vége.

A bíróság nevében:

Budapest, 2006. január 12.

Nagy Ilona

Egy 11.-es diák ügye

Időpont: 2006. január 27.

Bírók: Szöllősi László (szülő, KARMA), Kolozsvári Norbert (diák, Sz-Club), Szabó László (tanár).

Résztvevők: Kalina Yvette és Fehér Katalin (panaszos, osztályfőnök), három fő hallgatóság.

Előzmények: A diákot osztályfőnökei panaszolták be. Panaszolt késéseinek száma december végével elérte a 25-öt. Ezek nagy része reggeli késés. Az osztályfőnökök a 10. késésnél füzet vezetését írták elő, amelyben panaszoltnak magyarázatot kellett adnia késéseire. A füzete egy darabig vezette. A késésekről, a füzetvezetés elmaradásáról a szülők is értesítve lettek. A panasz óta két további reggeli késése van. Így a tárgyalás napján 27-nél tart.

Tárgyalás: A tárgyalás során a panaszolt nem vitatta a panasz jogosságát. Ismeri a késésekre vonatkozó iskolai eljárásrendet. Az osztályfőnökök a polis előírásoknak megfelelően, időben és határozottan, kellő körültekintéssel jártak el (figyelmeztetés, szülő tájékoztatása, megállapodás megkötése), ami egyfajta segítség, lehetőség lett volna a változtatásra. Olyan akadályozó tényező, előre nem látható körülmény, ami a késéseket indokolná, nem merült fel. Panaszolt elmondta, hogy két hétig vezette a füzetet, aztán elvesztette. Ezt jelezte Yvette-nek, akit arra kért, hogy az elmaradt időszakot rekonstruálhassa. Erre meg is kapta a lehetőséget, de a panaszolt nem élt vele.

A reggeli késések kevesebb, mint feléért részben a közlekedést okolja, igaz, hogy egy-két korábbi járattal való indulással biztonságosabban érkezhetne be, és ez nem is kívánna tőle nagyobb erőfeszítést. Fontos adalék, hogy panaszolt nagyon későn fekvő. Ez is szorosan összefügghet nehézkes kelésével, késői indulásával. Elmondása szerint e téren újabban próbál változtatni.

Yvette szerint panaszolt számára nem fontos az iskola, mellette dolgozik. Túlpörgetett, egészségtelen életet él. Dohányzik, későn fekszik, nincs ideje kipihenni magát.

Panaszolt nem érzi úgy, hogy ez iskolai eredményességét rontaná.

Határozat: Az iskolabíróság a 2005/2006-os tanév végéig hatályosan megrovás fegyelmi fokozatot szab ki, továbbá amennyiben a III. negyed utolsó tanítási napjáig bezárólag a 30. késést eléri, akkor az osztályfőnökök mérlegelési joga, hogy ismerve és értékelve a körülményeket, a tendenciát, fordulnak-e ismét iskolabírósághoz. De a 35. késésnél automatikus a feljelentés. Ennek hatálya a 2005/2006-os tanév vége.

Indoklás: A bíróság a megrovás fegyelmi fokozatot a késések magas száma miatt szabta ki, jelezvén a helyzet súlyosságát. Súlyosbító körülményként vette számba, hogy panaszolt a felkínált lehetőséggel nem élt, a megállapodást nem tartotta be. Enyhítő körülményként vette figyelembe panaszoltnak a tárgyaláson mutatott együttműködő, belátó magatartását, szándékát arra, hogy akar változtatni. Iskolabírósági ügye még nem volt.

A bíróság azon véleményének is hangot adott, hogy panaszoltnak érdemes lenne végiggondolnia, hogyan tudna helytelen napirendjén, egészségtelen életén változtatni. Egyben reményét is kifejezte, hogy késéseinek száma a jövőben nem növekszik.

Az Iskolabíróság nevében:

Budapest, 2006. február 1.

Szabó László, tanárbíró

Az Iskolabíróság határozatai ellen 15 napon belül lehet fellebbezni.

Magyarázat a késéseimről

Ismételten azt a határozati pontomat kell teljesítenem, mely szerint egy negyeden belül, ha hármát meghaladja a késéseim száma, arról igazolást nem az osztályfőnökeimnek, hanem a -nak, vagyis annak is kell írnom.

Egyszer már tettem ilyet, de a határozat a második negyed végén lejárt, így feketelistámat tovább nem kell vezetnem, így remélhetőleg a magyarázatoktól is el lehet tekintenem.

Azonban a legutóbbi negyedben négy alkalommal léptem túl a megengedett „késési limitet”. Ezek a következők voltak: 2005.12.01. (08:18-ra értem be), 12.08. (08:18), 12.13 (08:21), valamint 2006.01.06. (08:20).

Ezekre érvekkel alátámasztható indokkal, magyarázattal nem szolgálhatok. Az ok az esetek többségében saját felelőtlenségem (magyarul elaludtam), de sokszor a közlekedés váratlan viszontagságai akadályoztak meg a pontos beérkezésben. Értem ezalatt a Tétényi úton előforduló dugókat, valamint esetenként járatok kimaradását.

Így megnyugtató indokkal nem szolgálhatok, csak egy reményteljes megnyugtató ígérettel, miszerint többet ilyen jellegű irománnyal nem leszek kénytelen untatni a kedves olvasókat...
Köszönettel:

Tóth Áron Gergely

Bocsánatkérő levél

2005. december 12-én azért volt iskolabírószági tárgyalásom, mert úszásra menet leszakítottam egy metrókapaszkodót. A határozat egy része a következő volt: Bocsánatkérő levelet kell írnom mindazokhoz, akiknek ártottam cselekedetemmel és kellemetlenséget okoztam. Ezenkívül le kell írnom az ügy tanulságát is. Ezt most meg is teszem.

Először az ügy tanulságát írnám le, amely a következő: Minden eltulajdonításnak és rongálásnak súlya van. Értéktől függetlenül. A következő tanulság az, hogy nem kell feltétlenül azt a hülyeséget csinálni, amit a másik mond.

Ez után bocsánatot szeretnék kérni a BKV-tól két dolog miatt is. Az egyik az, hogy a BKV dolgozóinak azzal kell foglalkozni, hogy valaki letép egy kapaszkodót. A másik meg az, hogy miattam a BKV-nak plusz költségeket kell kiadnia.

Bocsánatot szeretnék kérni még Láng Andreától, aki bízott abban, hogy addig, amíg a suliból elmegyünk az úszásórára, csak nem csinálunk semmi hülyeséget. És tekintettel leszünk arra, hogy más tanárral megyünk úszásórára.

És bocsánatot kérek mindazoktól, akik látták azt, hogy leszakítottam a metrókapaszkodót.

Végül bocsánatot kérek osztálytársaimtól és osztályfőnökeimtől, hogy egy egész osztályfőnöki óra arra ment el, hogy ezt az esetet megbeszéljük.

Megköszöném Benkő Margitának, hogy elintézte, hogy iskolán kívül ne kerüljön ki ez az eset.

És végül megköszöném Gallai Zsófinak, hogy a tárgyalásomon védett engem, és hogy jókat mondott rólam.

Remélem, bocsánatot kértem mindazoktól, akiktől akartam.

Káromkodás

Az értesítő kiosztásra késve érkeztem, de jókedvűen, mert úgy tudtam, hogy semmiből sem bukok meg.

Az értesítő kiosztásánál én is kikaptam a sajátomat. Észre sem vettem, hogy megbuktam földrajzból (az egyik osztálytársam figyelmeztett). Amikor Marosvári Péter kihívott, hogy egyeztessük, miből vizsgázom, már elég ideges voltam, úgyhogy elkáromkodtam magam Péter jelenlétében (a cáromkodást nem neki szántam, és nem is akartam vele meg sérteni). Két órát kaptam arra, hogy kijavítsam a hibámat. Nem éltem a lehetőséggel, ezért Péter úgy döntött, hogy feljelent az iskolabírószágon.

Majd később lehetőséggel élve (ezzel a fogalmazással) kijavítottam a hibámat.

Somhegyi Milán – e-GYIK

SPORT PONTVERSENY 2005/2006.

II. negyedév

A következő eseményeken lehetett pontot szerezni: túlélőtúra, asztalitenisz házibajnokság, Tanár-Diák mérkőzések.

	Név	Osztály	Pont
1.	Kocsis Márta	Tanerő	381
2.	Kiss Petra Sára	ADSL	373
3.	Pálos Kata Júlia	GamMa	365
4.	Horváth Bernadett	Poly-P	329
5.	Láng Andrea	Tanerő	246
6.	Bereznai Kornélia	Nevenincs	216
7.	Szöllősi Flóra	ADSL	203
8.	Gliba Viktória	Tanerő	192
	Galambos Nikoletta	GamMa	

	Név	Osztály	Pont
1.	Adorján András	Tanerő	424
2.	Molnár Lajos	Tanerő	417
3.	Erdély András	Poly-P	415
4.	Klinda Zsolt	JaM	403
5.	Andrási Artúr	JaM	400
6.	Fekete Ádám	Tanerő	390
7.	Apkó Tamás	KARMA	386
8.	Gulyás Bence	JaM	379
9.	Takács András	Poly-P	359
	Marosvári Péter	Tanerő	
10.	Fábián Zsolt Imre	KARMA	359

	Osztály	Átlag
1.	Tanerő	102,089
2.	Poly-P	98,958
3.	KARMA	87,957
4.	e-Gyik	83,840
5.	ADSL	64,154
6.	JaM	62,320
7.	Kabaré	49,167
8.	GamMa	38,192
9.	Nevenincs	35,577
10.	FirstClass	33,714
11.	ALfonZOO	33,650
12.	AttiTüd	31,870
13.	(P)Olympos	25,143
14.	AnZsu	22,680
15.	TiBor	21,520
16.	M&M's	15,962
17.	AzBest	14,783
18.	Non-stop	14,160
19.	Sz-Club	4,250
20.	GO-FREE	0,821
21.	TourMix	0,000

2006. január 31.

Szabó László, jegyző

Sítábori emlékek

- Ez volt az első polis táborom (ugyanis nem vagyok polis), de nagyon jól éreztem magam. Nagyon sok emberrel ismerkedtem meg és végre jó volt a síoktatás is. Nagyon örülök, hogy itt lehettem, és ha nem voltam nagyon rossz és lesz lehetőségem rá, jövőre is szívesen eljőnnék. Állat volt. /Haragh Ágnes (1. Elit csapat)/
- Mivel nem ez volt az első alkalom, hogy sítáborba jöttem, van összehasonlítási alapot: az oktatás és az oktatók jobbak voltak, a pályák rosszabbak, de a hó minősége és az időjárás is kiváló volt. Szállásunk túrhető, kaja nem túl jó, a társaság, a csoportok zseniális. A buszos utazások hangosak, de élvezetesekek, a tábor rövid, az oszlop kemény. /Nagy Viktor (Poly-P)/
- Fagyott bimbók meg a Team-Löcs ott volt.
- „Sem mire nem mész kézzel!” (Tkd) 666 Team Löcs Pucér /Tamás/
- + Sütött a nap, karaoké, kaja az utolsó másfél nap
 - kaja az elején
- A tábor jó volt + jó volt a társaság. A kaja szar volt, kivéve az utolsó vacsora. A pálya lehetett volna jobb. Jövőre is jövök. /Szőnyi Tamás/
- Kezdként pláne érdekes volt. A síelés nem lett a legeslegkedvesebb sportom, de a csapat iszonyatosan fantasztikus volt. Jó volt, hogy türelemmel lett viseltetve a szerencsétlenkedésünk. A végén már egész magabiztosan siklottam. /Benkótomi, Attitüd/
- Jó volt, de a kaja penetra volt.
- Sajnáljuk, hogy nem kaptuk meg a sítábor bunkója címet. Pedig igyekeztünk /GamMa/
- Sokat gondolkoztam, hogy eljöjje-e, mert két tantárgyból is vizsgázom. Nem bántam meg, sőt... Csak mondjuk tanulni nem tudtam, ami a lényeg lett volna. A szállás és a társaság naon ott volt, mondjuk a kaja jobb is lehetett volna, de nem téma. Apropos: külön köszönet a szösi pincérfiúért. J Jólesett a mozgás így tél közepén, és naon jól éreztem magam. A takarodó időpontjától és törött kezektől és lábaktól eltekintve naon kül volt. /K. Réka/
- Nagyon szeretek síelni és boardozni, és nagyon szeretem a POLIT, tehát ez a polis sítábor pont kapóra jött. Jó volt az idő, aminek külön örültem... És jó volt a társaság. Tetszett a sok szabadsízés, és jók voltak az oktatók is. Bár a lanovkával kapcsolatban volt egy kis gondom, mert nem bírom a magasságot, de legalább meg volt a napi adrenalin adagom. ISZONYATOSAN JÓL ÉREZTEM MAGAMAT!!! /R. Lili/
- Nagyon tetszett a tábor, nagyon jó volt, kicsit túl szoros pórázon voltunk fogva szerintem. Síelni szeretek, a társaság király, hangulat jó. /Milán/
- Negyedszerre is jó volt, bár mintha ez egy kicsit más lett volna, mint az előző három. Nagyon sajnálom, hogy nem sikerült boardoktatót találni, mert én kihagytam volna a kötetező oktatásokat, de csak mert síelni kellett, amúgy a Zoli nagyon korrekt volt. A tanárok jó fejek voltak, persze a társaság szintűgy. Jól éreztem magam...
- Na nézzük mondjuk felülről lefelé... Fáj a szemem a nem túl sok alvástól, fáj a nyakacskám, fáj a lapockám, becsípődött a hátam, zsi-bog a seggem, szétzúztam a térdem, a síbancstól szép piros lett a sípcsontom, emellett mind a kezemen, mind a lábamon fájnak az ujjaim. Na, de azért iszonyatosan élveztem és rendkívül jó volt az egész síelés cucc. Jövőre is alap /Gulyás Bence/
- Ahhoz képest, hogy még kicsit kezdő vagyok, ESZMÉLETLENÜL ÉLVEZTEM! Bár mondjuk az utazások rémesek voltak, és a tanulásnak is búcsút mondhattunk, viszont az tök jó, hogy egy csomó új polissal összebarátkoztunk! Iszonyú király volt!!! Jövőre is jövök, és akkor már lesznek nálunk bénábbak is. Ha-ha-ha
- Reméltem, hogy jól fog sikerülni ez a sítábor, de nem gondoltam volna, hogy ennyire! Rengeteg új embert ismertem meg, és újra élvezhettem (öt év után) a sípályák mámorát, ami leírhatatlanul jó érzés volt... csak valahogy tanulni nem maradt időnk... Nagyon örülök, hogy eljöttem, és jövőre is biztos jövök! (D.V.)
- Iszonyú jó volt! Tökéletes tábor! Itt sosem unatkoztam. A síelés király, tuti, hogy még fogok vmikor. Ha nem lenne ilyen drága, azt mondanám, jövőre is jövök. /D.Rita/
- A társaság szuper, a pincér szőke, a síelés jó, bár olykor kissé fájdalmas, a kaja „érdekes”, de a rántott sajt az fincsi volt, szeretem a Rizikó partykat meg a Walky-Talky-s Dzsino-féle

énekléseket, tetszett, hogy a sípályán önzetlenül segítőkész volt a másikkal, és hogy az utolsó napot esés nélkül vészeltem át. Sielés után egy forró csoki, hét -> hmm... Tetszett, hogy minden nap úgy éreztem, tanultam valami új dolgot. Összefoglalva: semmi kedvem hazamenni!

Ui: Gratula a csocsós fiúknak, akik megvédték Magyarországot jó hírét! /Dominik Ági Poly-P/

- Sípályák, jóarc oktatók, jódlí, korai vacsi, öltözködés, kiba*szott hideg, SÍTÁBOR! Jövőre megint...

- Nagyon alter volt...

- 10000-szer jobb volt, mint tavaj(ly) /R. Zsófi/

- Nagyon nagyon nagyon NAGGGYON JÓ volt.

- Ancsa + kezdő csoport, szabadsík, kék pálya. Minden nagyon tetszett, jövőre is jövök.

- Blokkolva dokkoltunk.

- Jó, király, szuper, zsír, tök jó, fa(sza), majer, brutkó, überfrankó, sirály, baró, állati, kül, kla-fa, császár, zoral

- A sítábor kiváló volt csak az idő volt túl jó. Kiváló, a gyermekek érzelmi világát egyáltalán nem zaklató filmek megtekintése folyt a buszon, ami jó volt, mert. Szóval a tanárok is jól viselkedtek, meg izé. Nahh szóval minden lehetséges dimenzióban meghaladta az elvárásaimat, főleg azért, mert nagyon jó volt, meg ozt a társaságban is pozitívan csalódtam. A legjobb nap az utolsó volt, mert végre szocializálódtunk a helyi Pankrátor-sí-SBSes szőke leányzókkal és nagy-papukájukkal. De azért síelni is jó. Szerintem. (Vidos Dani)

- Jó volt a kaja (kivételesen), sok kedves ember, sok szabad síelés, jó oktatók.

- Jó volt, csak szerintem túl sok ember volt.

- Kifejezetten jó sítábor volt. A szállással és a sípályákkal sem volt baj. Negatívum volt számomra a vacsora, ami nem volt túl finom, vagy keveset adtak. Másik nekem nem igazán tetsző dolog a pályákhoz való feljutás, ami elég unalmas és kicsit kényelmetlen volt. Összességében nagyon jó sítábor volt.

- Jó volt, mint mindig.

- BURKIFLI VOLT MINT ATOM

- Srácok, én asszondom: a VILÁG legfaszajosabb dolga egy jó kis polis SÍTÁBOR!!! YEP!

Karaoke átiratok

67-es út

Nagy esők jönnek és elindulok
Elmegyek innen messze
A 67-es út mellett az árokparton ülve
Nyáréjszakán ha nem jövök
Esik az eső és mennydörög
Csillagokkal ha szédülök esik
Az eső és nem találsz rám

Refr.: Csillagok, csillagok mondjátok el nekem

Merre jár, hol lehet most a kedvesem
Veszélyes út amin jársz
Veszélyes út amin járok
Egyszer te is haza találsz
Egyszer én is haza találok

Sílécet vettünk és elindultunk
Eljöttünk ide messze
A fekete pálya mellett
A szakadékba esve
Vacsorára ha nem jövök
Láng Andika már mennydörög.

A síléccel ha szédülök
Esik a hó és nem találsz rám.
Szervezők, szervezők
Mondjátok el nekem
Ha boardozni akarok
Miért nem tehetem
Hosszú a sor amiben állok
Hosszú a sor amiben állok
Egyszer te is lalovkálsz
Egyszer én is lalovkálok.

Kezdők

Néha furcsa hangulatban,
a pályát járom csapatommal.
Ha letarolom mindegyiket,
Jaj lesz nekem, nincs más választás.

Bár tudnám hova, de hova, de hova, de hova
esek...

Egyikünk már éppen feláll,
Mikor társuk beletalál,
Nagyot esnek a mélységbe
Míg el nem temeti őket a hó.

Refr.

Elindulok, párat csúszok,
Majd a lankán jól elbukok.
Megállok egy oszlop mellett,
Merre tovább neki megyek én.

Már tudom, hova, de hova, de hova, de hova
esek... Mert lassan profi leszek én!!!

Elit csapat

Ha meguntuk, hogy mindig itt legyünk,
Majd utazgatunk, mert buszozni élvezünk,
De szóba se jöhet Ausztrália
Csak a jó hideg Ausztria
Hol havas a sípálya Lyalyalya...

Majd kibéreljük a jó kis Petikét
Bejárom pirosat és feketét
Minden ausztrálnak fizetek egy jagatét,
S ha kérditek idehaza
Na milyen volt Ausztria? Lyalyalya...

Hütte, fenyőfa, sípálya, oktató
Forralt bor, Karintia, felvonó
Lanofkák, tiroli nők, lyalyalya Ausztria

A lányokat majd a fenyvesbe csábítom
Egy carving ívért mindenem odaadom
Utólag úgyis a havat felnyalom.
Laza sítúra, imádlak, Ausztria Lyalyalya...

Hütte, fenyőfa, sípálya, oktató
Forralt bor, Karintia, felvonó
Lanofkák, tiroli nők, lyalyalya Ausztria

Tankcsapda

Ülj le mellém, valamit mondok
Szomjas vagy látom, a zipzárom
lehúzom

Lehet, hogy nem vagy részeg,
De ha fejedben ott van a léced
Attól érzed csak magad jobban,
Ha a Poliban bomba robban

Tudom én, fasza vagy persze,
De ha a szobádban ott van a Peter
És nagy csövébe nézel
Ott már semmire nem mész kéz-
zel

La la

Az utolsó nap végén
Egy pár fagyott bimbó révén
Majd rólunk szólnak a hírek
Velünk van tele a fürdő
Aki a csúcsra kíván jutni
Annak a lanovka van kettő

Ha a Szent Péter keblére vár
És be van fizetve a munka
Önnek a Petyó ÁÚI
A legjobb szolgáltatást nyújtja

Refr.

1.Mi Petyánk, ki vagy a hegyek-
ben, mondd csak,
Melyik lejtőn menjek le
2.Mi Petyánk, ki vagy a hegyek-
ben,
mondd csak melyik bimbót kap-
jam be.

* * *

Sítáborban vagyok, de síelni nem
tudok
A sílécem olyan izé
A kötéselem is laza, menjünk végre
haza
Nem segít csak a büfé

Refr. Nem vagyok 20, és nem
vagyok Li
De cserébe túl nagy a szám,

De jó az ívem, ez a szexepilem
Bukik a Zsófi ránk
(carvingal doing down)

Szörnyű a vacsi, két falat a regge-
li

Szőke a pincér pasi
Gőzgombócot eszünk
Egy órát pihenünk
Elmegy itt minden many

Nem vagyok James, nem vagyok
Bond...

Felvonóra várunk helikopterre
szállunk

A sípálya olyan izé
Sérült a Müzli, sokat beszél a Zoli
A carving meg olyan zselé

My name is Li, Zo-Li
Máj ném iz Li, Zo-li

Sítábori pillanatképeim

Igazából ez a sítábor is olyan volt, mint a többi! A sítáborok mind egyformák, nem történik ott semmi különös, mégis rengeteget szoktak róla mesélni, pedig hát miről is van itt szó? Néhanyan úgy érzik, hogy nekik jó lesz akkor, ha egy halom pénzért elutaznak valahova azért, hogy ott nap mint nap hidegben és hóban fagyoskodjanak, korán keljenek, egyre fájósabb lábukra önként spanyolcsizmát, sajtó testükre kényszerzubbonyhoz hasonlatos anorákot, fejükre emberi vonásaikat eltorzító, komikus külsőt kölcsönző sapkát és szemüveget öltsenek, hogy aztán akár egy óra sorban állás árán is hajmeresztő körülmények között feljussanak egy olyan hegyre, ahonnan majd alig várják, hogy este lejöhessenek. Mi több! Azon a hegyen magukat nevéssé, életüket, de legalábbis testi épségüket erősen kockára téve azzal foglalatalkodnak naphosszat, hogy két vékony lécpáron egyensúlyozva alácsúszzanak ugyanoda, ahonnan pár perccel hamarabb elindultak. Tökéletesen értelmetlen dolog, és mégis csinálják. Utána pedig büszkén mesélik, sőt egyesek még le is írják élményeiket, abban a reményben, hogy valakit rajtuk kívül érdekel. Ezért én csak néhány emlékképet vetnék most e lapokra, hátha az unalmas órákon egy-két – erre az oldalra tévedő – diák elolvassa.

Indulás. Kicsit riasztó volt az a mínusz 10 fokos hideg, ami fogadott minket akkor kedden reggel a Poli előtt, de nem tehattünk szemrehányást, hiszen éppen azért jöttünk ide, hogy síelni induljunk, azt pedig melegben nemigen lehet. Az indulás, mint mindig, most is kicsit nehézkes volt, de végül 11 fele elindulhattunk egy utánfutóval, mely elé egy hatalmas emeletes busz volt csatolva. Elindultunk hát, felül a hatvanegynéhány diák, alul a nyolc tanerő (s csatolt részeik), de mint a költő is mondja: „habár fölül a gálya, s alul a víznek árja, azért a víz az úr...”

Megérkezés. Jelentős késéssel értük el a városkát, hol szállásunk volt, amit már csak tetőzött kedves síoktatónk, Peti tette, aki emlékképeiben kotorászva sikeresen benavigálta a buszunkat egy olyan utcácskába, melyből egy ekora járműszerelvénnyel nem lehetett kijönni, de legalább nem is ott volt a szállásunk. Az utca kiürítése után, úgy másfélórás manőverezés árán sikerült Józsi sofőrünknek mégiscsak megfor-

dulni, s minthogy ő ekkor a pilótaülésben volt, így e mozdulatsor természetesen buszunkra is értendő. Ja, és ebben nagy szerep hárult erőtől duzzadó fiainkra is, akik lecsatolták, majd megtartották, végül rátolták a vonóhorogra a több mázsás utánfutót. Megvolt hát az első közös válsághelyzet, megoldottuk, s ez látványosan összehozta kicsiny csapatunkat!

Étkezés. Feledhetetlen élmény volt szembe-sülni a vacsorákkal, az osztrák konyha remekeivel, melyeket mi, tanerők elfogyasztottunk ugyan, de az ifjúság valamiért nem. Sem első este, sem később, pedig tudhatnák, hogy nem a külsőn számít, hanem a belbecs.

Elalvás. A takarodók alapvetően zökkenőmentesen zajlottak, az ügyeletes tanerőknek elég volt csak kihirdetni, hogy féltizenegyor lámpaoltás és kész. Aztán egyszer végigmenni a folyosón, és bekopogni a szobákba, hogy takarodó. Aztán meg még minden szobába be is kellett menni, és határozottabban felszólítani a fiatalokat a saját ágyak elfoglalására. Utána ismét – már kissé ingerülten – végigjárni és ellenőrizni, hogy mindenki betalált-e a saját szobájába (általában nem), és segíteni, hogy az eltévedt bárányok is megtalálják saját lakótársaikat. Ezután végre a tanerők is visszavonulhattak szobájukba pihenni. Legalább is azt hitték, ám mivel ezután a lassan elcsendesülő, de igen visszhangos folyosók még inkább felerősítették a záruk kattanását, a leányok viháncolását és a fiúk mormogását, meg az itt-ott felharsanó hatókat, újra fel kellett kerekedni, s még néhányszor végigjárni a folyosókat s a hangos szobákat. Így cirka másfélórás tortúra után joggal ámíthatták magunkat azzal, hogy minden gyerek a saját szobájában van, s alszik...

Ébredés. A ébresztések viszont elég puritánok voltak, miszerint a tanerők csupán hangos kopogtatással verték ki az álmat a gyermekek szeméből. Bár azért próbáltuk kissé színesíteni a táborozás eme fázisán is, az első és utolsó nap reggelén. Fábián kolléga és jómagam igyekeztünk már az ébresztést is arra használni, hogy jó hangulatot varázsoljunk, s eme szándékunkhoz szilveszteri kürtöt és ún. anyósnyelvet hívtunk segítségül. A taktikánk az volt, hogy belopóztunk az édesded szuszogástól, pityipúzéstól morajló szobákba, ahol előbb néhány képet készí-

tettünk az alvó emberekről, majd felharsant a kúrtszó (minek következtében néhány gyermeknek még a reggelenél is remegett a feje), és a villogó vakufényben még néhány előnyös kép készült a kedvesen eszmélő arcokról. Talán nem kell mondanom, hogy osztatlan sikert arattunk, s elég jó hatékonysággal dolgoztunk. Mókás ébresztésünkre persze nem reagált mindenki azonos módon. Volt szoba, ahol a trombitaszóra és a kedves „Jó reggeeeelt” köszöntésünkre nemes egyszerűséggel csak egy rövid, de mély érzelmekről árulkodó „anyátokat” volt a válasz, mely ebben a tudatállapotban elment köszönésnek is, illetve az ébredés jelének, így mi – az empátia magas fokán állva – ezt nem is vettük magunkra.

A reggeli indulások. Mindig volt egy kis izgalmuk. Vagy lebetegedett valaki, vagy felépült, vagy már a buszon jutott eszébe, hogy nincs meg a bérlete, bakancsa, sapkája, feje stb.

Sorok. A buszparkolótól két 30 fős kabinos lanovka vitt fel minket a sípályákhoz, a sorbaállítás rendszeres volt, s már itt hozzászokhattunk, hogy a tolakodás errefele is legalább akkora sport, mint a síelés.

Síelés. Magáról a síelésről nem írok semmit. Azt el lehet képzelni.

Ebéd. A nap fénypontja a déli ebéd közös elköltése a hüttében, ahol mindig kiváló hangulat volt, a helyi kiszolgáló személyzet – kurjongatásuk természetes voltát megszokva – egyre barátságosabbnak tűnt.

A programok. Esténként szórakozási lehetőséget nyújtott a csocsó asztal, mely nem volt olcsó, viszont elég drága volt. Egy euróért adott tizenöt labdát és önfeledt szórakozást az asztali foci és a társasági lét kedvelőinek. Péntek este pedig közös fürdőzésen vettek részt azok, akik akartak. Somogyi Ágota mint ügyeletes tanerő köszönhet felejthetetlen perceket és jó néhány ősz hajszálat ez estének. Ha csak arra gondolok, hogy a félköríves vízi csúszdán egyszerre huszonnyolcan összekapaszkodva zúztak bele a vízbe, aztán az első elmerült a többiek meg szépen ráestek... A legpolisabb program egyébként az esténként kialakuló tanulókörök voltak, melyek tanárszemet gyönyörködtető látványt nyújtottak. (Sajnos így a vizsgákon túl már az is

konstatálható, hogy minimális hatékonysággal működtek.)

Búcsúest. Ez az utolsó este volt, úgy emlékszem.

Egy biztos pont. Fábián Péter, alias Tuba Kelemen, aki papparazzikat megszegyenítő kitarással és lelkesedéssel villogtatott egész héten, s napi 827 fényképpel bekerült a Guinnessbe.

S végül a parajelenségek. Második nap reggelén azt kérdezték házigazdáink: lehet-e a miénk az az overál, amit utcákkal arrébb találtak meg reggel? Persze lehetett, de hogy került oda? Utolsó reggel a szállás átadásánál kiderült, hogy szőrén-szálán eltűnt egy ocsmány, bugyiszinű függönykötő szalag. Kinek kellhetett? Egyik szobában csak egy lyuk tátongott egy egykori kallantyú helyén. Mi történhetett ott? Találtunk két alig használt bokszeralsót és egy pizsamagatyát az átadott szobákban. Nem volt gazdájuk. Kiké lehettek? Hazafelé a benzinkút férfi toalettjében akkora füst keletkezett, mint régen egy Omega koncerten, a mi gyerekeink meg ugye nem dohányoznak. De akkor kik? Megérkezés után a buszt elhagyó gyermekek minden szemtet és valamennyi csomagjukat összeszedték, és azóta sem hiányzik semmijük. Ám utánuk sikerült még begyűjteni két sízemüveget, öt pár kesztyűt (igaz egyik csak fél), két sapkát, egy övtáskát és egy női táskát, két overált, egy szatyort teljes síöltözéket, három sítotot, egy pulóvert, két alsónadrágot és egy pizsamaalsót (a szemétről most nem beszélnek), melyek jelentős része még mindig ott lakik a tárgyalóban. Azok vajon kiké lehetnek?

Hát nekem most ennyi jutott eszembe. remélem másnak több...

Adorján András

Leonardo da Vinci program – Mobilitási projekt

Szállodai szakmai gyakorlat Malmöben 2005. július 1-től szeptember 29-ig

Mikor kiderült, hogy elnyertem a három hónapos svédországi pályázatot, nem is hittem el igazán. Akkor tudatosult bennem, hogy én most három hónapig nem fogok hazajönni, amikor július elsején a reptéren elbúcsúztam a családomtól. Szomorúság öntött el, de egyben tudtam, hogy nagyon élvezetes és élményekben gazdag három hónap vár rám.

Az első pár nap azzal telt, hogy megszoktam a várost (Malmö), és próbáltam megtanulni a közlekedést, ami nem is volt annyira bonyolult. Érkezésünkkor viszont szembetalálkoztunk az első problémánkkal: az ígért szállás helyett egy külvárosi részben voltunk elszállásolva, és egy családdal kellett együtt élnünk. Viszont rátermettségünket mi sem bizonyította jobban, mint hogy három hét után találtunk másik szállást, ami sokkal közelebb volt a munkahelyünkhöz. Be kell vallanom, hogy nem bántuk meg ezt a döntésünket, ugyanis fiatalokkal laktunk együtt, így egyik nap sem unatkoztunk. A hétvégéken sem ültünk otthon, hanem a kinti barátokkal jártunk szórakozni, vagy átnéztünk Koppenhágába és ott is megtekintettük a kulturális értékeket.

A kint eltöltött három hónap alatt sikerült megismerkednünk a város kulturális adottságaival, illetve különböző kulturális eseményeken is részt tudtunk venni. Testközelből ismerhettük meg a svéd kultúrát és a svéd emberek szokásait. Nagyon tetszett, amit kint tapasztaltam. Az emberek nyugodtak, kiegyensúlyozottak, és nem élnek stresszes életet. Amíg kint éltem, én is átvettem ezt a fajta életstílust, viszont hazatérve megint belecsöppentem ebbe a rohanó életmódba.

Az időnk nagy részét azért a munkával töltöttük. Hétfőtől egészen péntekig néha még szombaton is a szállodában dolgoztunk különböző munkakörökben. Általában három hetet töltöttünk egy-egy célterületen, így mélyebben tanulmányozhattuk őket. Nekem legjobban a konyhai munka tetszett, de az is csak a délutáni és esti műszakban, amikor már főzni is kellett. Az utolsó időben már a szakácsok egyedül engedtek főzni, és sokszor több asztal rendelését is

egyedül kellett elkészíteni. Ez a bizalom, amit ezáltal kaptam, növelte az önbizalmam, és gyakorlottabb is vagyok azóta a konyhai munkában. Sok étel elkészítést sikerült elsajátítanom, aminek a legjobban az édesanyám örül, mert azóta kevesebb időt kell a konyhában eltöltenie. Természetesen sikerült a felszolgálói tapasztalataimat is bővítenem, de a legnagyobb teljesítményem ezen a téren, hogy 12 borospoharat tudok vinni egy kezemben. Azt viszont sajnálom, hogy a szállodában nem minden területen sikerült dolgoznunk, ugyanis nem beszéltük a nyelvet, és ennek hiányában nehézkesen tudtunk volna boldogulni.

Ez alatt a három hónap alatt az angol nyelvtudásom is javult, aminek nagyon örülök. Azóta sikeresen lettem az angol középfokú nyelvvizsgát, és remélem a szakmai nyelvvizsga letételénél is előnyt fog jelenteni nekem a kint eltöltött idő. Az biztos, hogy azóta magabiztosabban beszélek angolul és a szókincsem is bővült.

Úgy érzem, hogy nagyon sokat kaptam ettől a három hónaptól. Sok mindent tanultam a szállodában, és mivel egyedül voltam és nem számíthattam a családomra, önállóságot is tanultam, ami a későbbiekben előnyt jelenthet a számomra.

Egyáltalán nem bántam meg, hogy jelentkeztem erre a pályázatra. Nekem csak előnyöm származott belőle, és mindenkinek ajánlani tudom, hogy jelentkezzen és kijusson, mert ezt meg kell tapasztalni ahhoz, hogy megérthesse. Tehát érdemes jól tanulnod, mert ha sikerül kijutnod, akkor nagyon sok mindent láthatsz és tapasztalhatsz, amit itthon nem.

Végezetül: csak egy nagy problémám volt a vége felé, hogy haza kellett jönnöm. Már elhiszem azt a mondást, hogy a jót könnyű megszeretni és nehéz elengedni. Valahogy én is ilyen érzéssel szálltam fel a hazafelé induló repülőgépre.

Katona Dóra (First Class osztály)

Nagyon hálás vagyok, hogy ismét részese lehettem a Leonardo Program keretében meghirdetett svédországi szakmai gyakorlatnak.

Mivel ezúttal huzamosabb ideig volt alkalmam kint tartózkodni, jobban megismerhettem Malmöt és a környező településeket, valamint a svéd kultúrát.

Három hónap alatt igen sokat tanultam, főként még több önállóságot, talpraesettséget és természetesen magát az angol nyelvet. Elegendőnek találok a kapott pénzösszeget, sikerült a program végéig jól beosztanom. Úgy gondolom, még talán előnyünkre is vált, hogy az iskolai tanszünet alatt kezdtük meg gyakorlatunkat, hiszen így mindenben szinte csak a saját találékonyságunkra számíthattunk.

Szerencsémre nekem nem volt idegen sem a város, sem a gyakorlati hely, vagy akár munkatársaim, hiszen áprilisi gyakorlatom alatt már találkozhattam velük. Utólag azt a megállapítást tehetem, hogy korábbi ismereteim nélkül, nehezebben mertem volna például a számunkra nem megfelelő albérlet problémájával munkatársaimhoz fordulni, akik természetesen, mint mindenben, ebben is nagy segítségünkre voltak.

A program gyakorlati oldalát tekintve elmondhatom, a program során minden rendben ment, a szállodában a különböző részlegeken nagyon kedvesek voltak velünk, mindemellett sokat tanultunk az úgynevezett modernebb szállodaipar működési folyamatairól. A munkaidőt és a munka mennyiségét valamint a beosztásunk menetét megfelelőnek találtam, szabad kezet kaptunk a munkakörök kiválasztását illetően, eldönthettük azt is, mikor szeretnénk a megadott területeken dolgozni.

A munkák során igyekeztek minél jobban bevonni a munkafolyamatokba. Az étteremben például megtanultam rendelést felvenni, megismertem az ételek elkészítési módját valamint a pénztárgép kezelést. A program végére sikerült néhány alapvető mondatot, szókapcsolatot elsajátítani, így bátran üdvözöltem a vendégeket, teljesítettem kívánságaikat. A konyhai részlegen segíthettem az ételek előkészítésének és tárolásának folyamataiban, megismerhettem a helyes tárolás és hűtés szabályait, valamint az eszközök tisztításainak menetét.

A konferenciaszervezés területén, bár a számítógép nyelvét nem értettem, megmutatták a

foglalások, visszaigazolások és egyéb folyamatok rendjét, valamint segíthettem a termek, a hiányzó eszközök, frissítők előkészítésében és a konferenciákra érkezők fogadásában, kiszolgálásában. Recepció munkakörében nem vettem részt, egy délután azonban megmutattak minden hasznos tudnivalót annak működéséről, a szállodán belüli és kívüli kapcsolatairól, valamint a rendelések, visszaigazolások, illetve a számlaki-egyenlítés menetéről.

A housekeeping részlegen minden apró részletre felhívták figyelmemet, majd önállóan takaríthattam a szobák egy részét.

A hétköznapi életbe való bekapcsolódásunkat segítette, hogy az első három hetet követően a város egyik központi helyére, fiatal munkatársainkhoz költöztünk. Hétféig igyekeztünk hasznosan eltölteni szabadidőnket, így kirándultunk Koppenhágába vagy a környező településekre, ellátogattunk sport, komoly-, és könnyűzenei eseményekre, szórakozóhelyekre. Sokat jártunk a számomra szokatlan tengerpartra is.

Nagyon jó volt, hogy most megismerhettem, milyen is valójában a város nyáron. Belecsöppenhettem a Malmö Fesztivál elnevezésű könnyűzenei, illetve gasztronómiai fesztiválba is, ahol sok új emberrel, étellel ismerkedhettem meg.

Közelebb kerülve a svéd emberek kultúrájához, fontolóra vettem a program végén az esetleges hosszabb időtartamú visszatérést, akár pénzkeresés célból is, hiszen nemcsak nyelvtudásomat fejleszthetném, de ápolhatnám baráti kapcsolataimat is.

Karcsák Mónika (Tour-Mix osztály)

Különös éjszaka volt...

Február 5. A szalagavató után voltunk. Életem egyik legjobb estéje után. Lassan kiürült a táncter, fáradt, de mosolygó emberek kerekedtek fel, hogy helyszínt keressenek a további órák eltöltésére. Én is ezt tettem. Keringöztem boldog-boldogtalannal, és most végre lerogyhattam az utamba eső első padra. Nem voltam ám egyedül, a többiek pihegve integettek a kabátok bunkerei alól. Köszönés után „hiányosságaikkal” is megismerkedhettem:

- Éhes vagyok!
- Én meg álmos!
- Hova megyünk?
- Meddig leszünk?
- Kajálunk?
- Piálunk?

Felkerekedtünk tehát egy nagy csapattal (barátokkal, ismerősökkel, és akik még hozánk csapódtak), hogy valami elemózsiát találjunk. Hideg volt, csúszott is egy kicsit, de az utolsó metrók egyikével még elértünk utunk végcéljához, a Ráday utcai pizzériához. Betódultunk a hangulatos, narancssárgás-pirosas falú helyiségbe. Az ajtónálló (aki – mint később kiderült – foglalkozását tekintve pincér) nem győzte meggyőztetni a szemét, és számolgatni az elegáns és kevésbé elegáns látogatókat. Mi pedig egy-egy mosoly kíséretében elindultunk egymás után, libasorban, hogy asztalt keressünk magunknak. A csoport ekkor már csak kilenc főből állt, mégis izgatottan tettem fel magamnak a kérdést: „Találhatunk-e akkora asztalt, aminél mindannyian elférünk?” Mert asztalfoglalásra persze korábban egy percig se gondoltam.

És akkor megláttam. Az étterem közepén állt, szinte csak ránk várt, és valami hívogató fényt árasztott magából: Egy ovális asztal gyertyákkal, kilenc székkal. Letelepeltünk, és itt töltöttük az esténket.

Legalábbis zárásig. Éjjel fél kettő körül gyalog indultunk neki a téli éjszakának vidáman, jóllakottan, hogy felleljük a többi polist a Kultiplex környékén. Egy gyors helyzetelemzés, névsorolvasás és pofavizit után a Bázisban kötöttünk ki. A „sok jó ember kis helyen is elfér” bölcsesség gyakorlása után hazafelé indultunk.

A buszmegálló felderítése után nem sokkal a járművünk is megérkezett. Persze tömve volt. (Mit keres ennyi ember hajnali fél háromkor az éjszakai buszon? Ráadásul az én szalagavatóm éjszakáján?! – gondoltam.) Az első ajtón passzíroztuk fel magunkat, és erősen reménykedtünk, hogy a következőben ezen az ajtón senki se fel-, se le nem akar szállni. A busz elindult. Mi tompán néztünk magunk elé, mikor erre lettünk figyelmesek:

– Most pedig a Pöttyös utcai megálló következik... – a hangosbeszélőből hangzott a vezető hangja. – Ha hétpöttyös, akkor katicabogár, ha több, akkor Túró Rudi – elhallgatott.

Azt hittem nem hallok jól. Tovább robogtunk. A következő megállónál a közszolgálati közlemény sem maradhatott el:

– Itt átszállhatnak a 14-es éjszakai járatára. De teljesen felesleges, mert mi is arra megyünk. – Körbenéztem. A barátaim mosolyogtak, a többi utas viszont a száját húzta, mintha észre sem vették volna a rendhagyó megjegyzést. Még a Lehel utca kifigurázása következett, aztán vége lett ennek az üdítő utazásnak. Leszállás után egy emberként néztünk vissza, és mosolyodtunk el a showmaneket meghazudtoló BKV alkalmazott láttán. Egy gyors integetés még belefért, majd a busz eltűnt a ködben.

Mintha ott se lett volna.

Nyílt nap magyarul*

Szűk két hét van február 15-ig, ennek megfelelően nyílt napot tart mindenki, ki él és mozog a felsőoktatási piacon. Nem kivétel a Budapesti Corvinus Egyetem Közgazdasági Kara sem.

Délután kettőkor már dugig tömött az egyes előadó. Aki nem fér be, vagy vihorászik a folyosón (többen csak iskolát kerülnek, a gimnáziumok jó része igazolt hiányzásnak tekinti, ha valaki nyílt napra megy), vagy a kettes előadóban ücsörög. A két katedráról ugyanazok osztják az észt váltott műszakban. És ezzel Magyarország legmegbecsültebb diplomáját adó cége úgy gondolja, ki is meríti a nyílt nap fogalmát, amelynek az úgy áhított angolszász rendszerben éppen az a lényege, hogy a diák leendő iskolája életébe pillant be, és nem ugyanazt hallgatja meg, amit a honlapon is megtalál. (Odakint ez természetes, itthon örömteli, ha egyáltalán elérhető a weboldal.) Nemcsak a szegény ember főz vízzel, a lusta is.

Az egyébként korrekt előadást színesítendő feltűnik a kivetítőn „a szintén itt végzett” Schmitt Pál képe, rögtön utána Avar Jánosé, a biztos túljelentkezés érdekében még Kovács Ákos és Palik László is a vászonról néz le ránk. – Idejövünk! – ébred rá mellettem két srác. – Ákost magam is megbuktattam egyszer – neveteti ifjú közönségét az egyik prof.

Hogy miért érdemes ide járni? – A főiskolai képzés azonnal hasznosítható, de a tudás, amit itt szerezhetnek, hosszútávon biztosabb befektetés – mondja egy tanár. – Még mindig ez az egyetem adja a legszélesebb kapcsolati hálót, a mai gazdasági elit kapcsolatrendszere ezeken a folyosókon született – érvel egy másik a leendő gólyáknak, akik valószínűleg még nem sejtik, hogy az egyetemi előadások többsége hasonlóképp óriási előadóknak hangzik majd el, és az első félévben szinte biztos, hogy egyetlen tanár sem kérdezi meg: hogy hívják?

S. T. A.

*A fenti cikk a Népszabadság 2006. február 3-i számában megjelent írás másodközlése szerkesztői engedéllyel.

PÁLYÁZAT

A Sárvári Tinódi Gimnázium,
Sárvár Város Önkormányzata
és az Írók Szervezete

2006. április 11-14. között rendezi meg
Sárváron

a magyarországi és határon túli diákírók, diákköltők 29. találkozóját,

és ennek előkészítéseként

irodalmi pályázatot hirdet vers, próza és tanulmány kategóriában 14-18 éveseknek.

A pályaműveket (legfeljebb 25 gépelt oldal) 2006. február 17-ig kérjük postán eljuttatni az Írók Szervezete címére (1068 Budapest, Városligeti fasor 38. fsz. 9., telefon: 351-0593) egy példányban.

A zsűri által kiválasztott pályázatok szerzőinek 2006. március 24-ig küldjük el a meghívót a találkozóra.

Kérjük, hogy a pályázók a borítékon tüntessék fel a saját nevüket, címüket, valamint a pályázat műfaját (vers, próza, tanulmány) – műfajonként külön borítékban!

A beérkező pályaművek nagy száma miatt pályázatot visszaküldeni nem áll módunkban, és az elért eredményről értesítést csupán a legjobb pályaművek kapnak, akiket a sárvári irodalmi táborban vendégül látunk.

Budapest, 2006. január 2.

Mezey Katalin

A következő írás a Népszabadság 2006. február 2-i számában jelent meg először. A szerkesztő engedélyével olvasható a ban.

Ha felvesznek, ha nem...

Mi kell ahhoz, hogy valaki orvos, közgazdász, mérnök, pszichológus vagy színésznő legyen? Öt diák kérdéseire kerestük a választ a hivatások legjobbjaival.

Ötévesen látta először a Vészhelyzet egyik epizódját, azóta szeretne kórházban dolgozni. Legutóbb, amikor egy üvegpohár megvágta a kezét, az ügyeletes orvos mindenáron be akarta bizonyítani, hogy öngyilkossági kísérlet volt. – Nem esett jól, de láthattam, ahogy összevarrták a sebet, és ugyan az injekciónál ívbe feszült a testem, próbáltam figyelni a műtétet – meséli László Eszter, aki sebész szeretne lenni. – Ha a beteg túléli, az én érdemem – gondolja. – Hogy túléli-e, az én felelősségem. A sebész élet-halál harcban dolgozik, gyorsan kell reagálnia, ha segíteni akar. Én pedig kicsi korom óta segíteni szeretnék.

– A nagyszülők azt mesélték, hogy alig néhány évesen, amikor beteg volt valaki, együtt sírtam vele – emlékszik vissza Papp Lajos szívsebész professzor. – Később az Országos Közpiskolai Tanulmányi Versenyen tizedik lettem biológiából, így nem kellett felvételiznem... Ma, aki gépkocsivezetőnek megy, pszichológiai tesztet tölt ki, aki orvosnak, csak a tárgyi tudásáról kell számot adnia. Így lesz az embergyógyításból emberszerelés. A szerelők csak a belső szerveket látják, a gyógyítók a belső gyötrelmeket is. Ez ma különösen fontos, hiszen bemutatkozás helyett röntgenre küldjük a beteget, nincs idő kikérdezni, és sok kérdést feleslegessé tesz, ha átérezzük a baját. A szerelés csak a gyógyításhoz szükséges minimum, ez megtanulható az egyetemen. De fel kell hogy ébresszük a beteg hitét a gyógyulásban. Az orvoslás legősibb része ez, amely a mestertől leshető el: aki egy ember életét elveszíti, az emberiség életét veszti el, és fordítva.

Csenterics Hannával a Budapesti Corvinus Egyetem nyílt napjáról robogunk a Szabadság hídon, alattunk közgazdász édesapja autója. – A gazdaságban van logika – érvel a kisasszony választása mellett –, és itt elismert diplomát kapnék. Nyolc órában dolgozó irodai beosztott nem szívesen lennék, a cél egy magasabb pozíció, ami nagyobb kihívással jár. Igaz, hogy ha nem tudok elaludni, a mikroökonómia tankönyvemben sosem csalódom, de feladatot megoldani nagyon szeretek, készülök is a tanulmányi versenyre. Nyáron legalább egy hónapot gyakorlaton töltök majd, édesanyám humán erőforrás igazgató egy bankban, segít elhelyezkedni. Csak az a baj, hogy minden érdekesebb munkát ő koordinál, összeférhetetlen lenne, ha neki dolgoznék. Nem bánom, amúgy is ragadós a főnök szerep, nem tudok úgy leülni mellé, hogy ne kapnék egyszerre legalább öt feladatot.

– Hiába évfolyamelső valaki, a pontszámot felülírja a kapcsolat – mondja Lengyel László közgazdász, a Pénzügykutató Rt. elnök-vezérigazgatója. – Állandó szülői ostrom alatt állok, ebben a pillanatban 8-10 frissen diplomázott közgazdászcsemete önéletrajzát húzhatnám elő, akik azt kérik (pontosabban a szüleik), ajánljam be őket valahova. Hogy a közgazdász elit szakma volna jó álláslehetőségekkel, egy múltbeli tévedés. Rengeteg oktatóhely létezik, ebből jó, ha három vehető komolyan. A teltházat a 45 év felettiek és a pályakezdők sínylik meg. Aki közgazdásznak áll, nyaranta járjon gyakorlatra, olvasson angol vagy német szaklapokat, és tanuljon, versenyezzen, dolgozzon csapatban, a magyar gazdaságot ez erősítette meg. A képzés persze nem tökéletes. A hallgatók sok olyat tanulnak, amire semmi szükségük nem lesz, miközben nem képesek megolvasni egy mérleget. Egy nagy előnyünk mindenesetre van: míg az átlagembert a marketing komplett idiótának tartja, a közgazdászt nem nézheti annak. Mi mások vagyunk, szemünkben a pénztárgép kopog.

Amikor hétévesen törött lába miatt nem sétáltathatta a kutyáját, azt álmolta, hogy repül. Ma skicc pauszról álmodik, és azt reméli, hogy a Budapesti Műszaki Egyetemen repülőmérnöknek tanulhat. Amikor Gara Bernát nem fizika- vagy matekpéldán törí a fejét, falat mászik, kapuérázik, zsonglörködik vagy egykerekezik. – Vannak, akik azért nem hisznek Istenben, mert nem képesek elképzelni, hogy hat nap alatt megteremtette az áramlástant. A matektanárom szerint nincs is annál nehezebb a világon. Ezért szeretném tanulni. És hogy repülőt tervezhesek. Olyat, amit emberi erő hajt. A repülő nem szükségszerűen vasdoboz, amitől félünk (mert nem ismerjük), hanem legalább annyira lehet emberi és emberközeli, mint a bicikli. Szeretnék tervezni egy repülő fedvős biciklit szárnyakkal. Mivel fekszik az utas, a légellenállás nagyon kicsi. A szárnyakat nem bíznám csak a szélre, héliumot is használnék. És persze én röpnék vele először. Még jó!

– Akinek ilyen ötletei támadnak, biztosan nagyon lelkes, és biztosan alig tud valamit is a repülésről – mondja Vég Pál, aki eddig 20 repülőt tervezett. – Hogy az ember repüljön, legalább 20-25 lóerő szükséges. Ráadásul a szárny térfogata túl kicsi volna, hogy a héliumból statikus felhajtó erőt nyerjünk, még a hidrogénnel sem mennék semmire, pedig az kétszer olyan könnyű, mint a hélium. Sok repülőmérnök van Magyarországon, de aki az íróasztal mögöl fel is emelkedik, ma már alig akad. Éppen ezért dicséretes az ambíció. Ha a fiatalember elvégzi az egyetemet (most már megteheti, mert ugyan 1956-ban megszüntették a repülőmérnök képzést, és csak az űrből visszatérő Farkas Bertalan kedvéért indították újra), egy kicsit hozzátanul, és mérnökhöz méltóan reális álmokat dédelget, talán meg is valósíthatja azokat.

Diófási Annát 13 éves kora óta rendszeresen fotózzák. Modellügynökségével járt már Thaiföldön, Japánban és Dél-Koreában. Közben megtanult angolul, németül, spanyolul és franciául. Az érettségi után úgynevezett gap year tervez, azaz 12 év iskola után nem tanulna rögtön tovább, hanem mondjuk egy kínai árvaházban dolgozna önkéntes-ként. Utána irány a Cambridge vagy a University College London pszichológus képzése. – Tavaly márciusban jártam először kezelésen. Utáltam az embereket, mert úgy gondoltam, buták, és nem érdemes rájuk figyelni. Most meg azt akarom munkámnak, hogy figyelek. Éppen a fejlődésem indított el a pszichológia felé. A kezelés közben nem egyszer gondoltam úgy, én másképpen csinálnám. Nem ítélnék, akár egy nézessel, nem tennék konkrét javaslatokat, megpróbálnám eljuttatni a páciensre a gondolatig. Nem hiszem, hogy a könyvek felett válna belőlem pszichológus, inkább praktizáló mester mellé szegődnék. Egy fiú rendszeresen jár hozzám beszélgetni, ő mesél, én kérdezek. Gyakorolok.

– Ha szemtelenkedni akarnék, azt kérdezném, mikor lesz az esküvő? – kérdi Vekerdy Tamás pszichológus. – Anglia otthona a legkülönbözőbb műfajoknak, Freudtól Anna Freudig sokan dolgoztak ott. Elengedhetetlen, hogy a pszichológus jelölt maga is járjon terápiára (ha valaki elmebeteg, nem tanácsos éppen akkor praktizálni), és ha rám hallgat, soha nem veti a betegét olyan teszt alá, amit rajta még nem végeztek el. Sok mindent meg kell tanulni alaposan, például a diagnosztikát, de ehhez a szakmához szükséges a művészi megközelítés is, intuitív erőket és improvizatív tehetséget követel, mert a kezelés lélektől lélekig hat. Borzasztó, mi mindenen kell átrágnia magát egy pszichológushallgatónak, miközben ha egy beteg gyógyul (ez az én eretnek nézetem), többnyire valójában nem tudjuk, miért. Leonardo kisinasával valószínűleg többet tudott, ha néha-néha benézhetett a műhelybe, mint bármely művészeti egyetem legkiválóbb növendéke. Tudom, hogy abnormális, amit mondok, hiszen ma kikerülhetetlen az egyetem, de a praxisban többet érhet egy óra merengés a kandalló előtt, mint 15 pluszpont a továbbképzésért.

Szökés-barna lány libben be a kávézóba. Tengermélykék szemei kíváncsian csillognak. Még sosem adott interjút. Pedig színésznőnek készül. Tavaly jelentkezett is a Színház- és Filmművészeti Egyetemre. – Természetesen nem vettek fel – mondja csipkebogyóteát kortyolgatva, primadonnás rekedtséggel Schnábel Zita. – De megpróbálom újra. A függöny mögött lámpalázam van, ami a színpadon energiává alakul, a felvételin meg vizsgadrukkom volt, aminek szerintem semmi köze a színházhoz. Lehet, hogy adrenalin függő vagyok, de túl azon, hogy nagyon szeretek próbálni és az embereknek játszani, a függöny mögötti vibrálás miatt gondolom, hogy ha felvesznek, ha nem, én színésznő leszek. Persze félok, hogy ez a bizsergető izgalmi állapot az évek múlásával meg fogja fosztani Önodit Eszter színésznőt. – Az érettségi évében nálam csak kósza ötlet volt a színészi pálya, amit a szüleim gyor-

san elhessegettek, mondván: kétezerből ha húsznak sikerül. Az ELTE angol-magyar szakán aztán mégis több időt töltöttem az egyetemi színpadon, mint szemináriumon. Húszévesen jelentkeztem először a főiskolára, és engem is kiszórtak. A felvételin kiforratlan, fiatal masszát keresnek, aki ígéretes, izgalmas és nyitott. Aki nem jön zavarba, ha miután elmond egy verset, a tanár az előadásmód ellentétét kéri. Ha sehogy se sikerül, nem érdemes a legszebb éveket egy lázálomra pazarolni, de tapasztalatból mondom, hogy meg kell próbálni még egyszer. Gondolkodásmódot, ízlést, szakmai készségeket kaptam ott a mestereimtől (hozzáteszem: nem minden osztálynak adatik ez meg). De hogy a színész tol-e maga előtt egy kis levegőt, amikor kilép a függöny mögül, nem az iskolán múlik. Azt nem lehet tanulni.

S. Takács András

MŰVELTSÉGI VETÉLKEDŐ

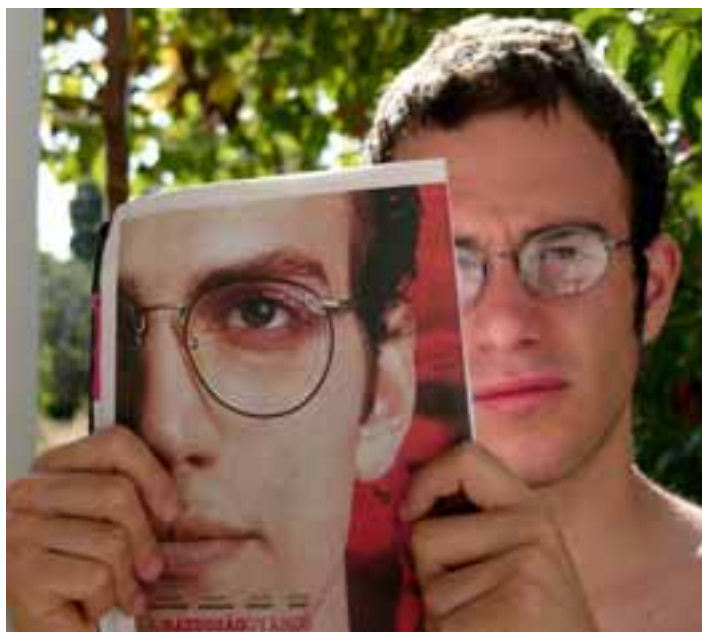
Január 31-én rendeztük meg az immáron hagyományossá vált műveltségi vetélkedőt az A/25-ben. A játékban – az ötöd- és hatodéveseken kívül – valamennyi évfolyam képviseltette magát, az iskola csaknem 10%-a indult.

A feladatok meglehetősen változatosak voltak: például különböző versváltozatokról kellett eldönteni, hogy melyik az eredeti, táncokat kellett bemutatni zenei kíséret nélkül; dolguk volt a résztvevőknek egy páromondatos dialógus megírása egy néma filmrészlethez, és különféle érzelmeket tükröző portrék elkészítése fényképezőgéppel vagy rajzolva, továbbá festői önarckép-, hangszer- és operarészleteket kellett felismerni.

A **TiBOR**, **GAMMA**, **NON-STOP**, **(P)Olympos**, **ALFONZOO**, **KABARÉ** és **ANZSU** osztályokból verbuválódott tizenegy csapat közül a **KÁLMÁN** (Kálmán Julcsi, -Matyi és -Domó) bizonyult a legjobbnak. Csupán egy ponttal maradtak mögöttük a **SÁMSONOK** (a Kabaréból). Az ifjabbak kategóriájában a gamMás **KACAFÁNTOS** csapat (Baranyai Tamás, Elek Dávid, Földes Tamás, Kevházy Klementina és Varga Eszter) szerezte a legtöbb pontot és kapta az ajándékkönyveket.

Gratulálunk minden résztvevőnek! Egy év múlva folytatjuk!

A Művészetismeret Munkacsoport

A DECEMBERI IRODALMI HÁZI VERSENY MEGFEJTÉSEI

1.) Párosítás: információk – a magyar irodalom alakjai

- Berzsenyi Dániel 1776-ban Egyházashetyén született.
- Márai Sándor 1989-ban San Diegóban halt meg.
- Janus Pannonius 1472-ben Zágráb váránál halt meg.
- Pázmány Péter Pozsonyban halt meg 1637-ban.
- Petőfi Sándor Zoltán nevű fia 1848. december 15-én született.
- Zrínyi Miklós 1664-ben a kursaneci erdőben „találkozott” az életét kioltó vadkannal.

2.) Műzsák és feleségek

Alkotó neve	Műzsa neve	Feleség neve
Ady Endre	Léda, Csinszka	Boncza Berta
Balassi Bálint	Anna/Júlia,Célia,Fulvia	Dobó Krisztina
Csokonai Vitéz Mihály	Lilla (Vajda Julianna)	–
Juhász Gyula	Anna	–
Vajda János	Gina, Rozamunda	Bartos Róza
Vörösmarty Mihály	Csapó Etelka, deli Hajna	Csajághy Laura

3.) Világirodalmi művek – magyar fordítók

Alkotás	Fordító
Corneille: Cid	Nemes Nagy Ágnes
Goethe: Az ifjú Werther szerelme és halála	Szabó Lőrinc
Kafka: Átváltozás	Márai Sándor
Lermontov: Korunk hőse	Áprily Lajos
Rousseau: Vallomások	Benedek Marcell
Schiller: Ármány és szerelem	Vas István
Shakespeare: Romeo és Júlia	Kosztolányi Dezső
Shakespeare: Szentivánéji álom	Vörösmarty Mihály
Villon: A kis testamentum	Kálnoky László
Voltaire: Candide	Gyergyai Albert

4.) Világirodalmi filmadaptációk –filmrendezők

J.F. Cooper: Az utolsó mohikán	M. Mann
Goethe: Faust	F. W. Murnau
E. Hemingway: Az öreg halász és a tenger	J. Struges
Choderlos de Laclos: Veszedelmes viszonyok	S. Frears
Sienkiewicz: Quo vadis	M. LeRoy

5.) Zeneművek és irodalmi alkotások

Goethe: Rémkirály	Schubert
Gogol: Az orr	Sosztakovics
Heine: A bolygó hollandi	Wagner
Henrik Ibsen: Peer Gynt	Grieg
García Lorca: Várnász	Szokolai Sándor
Petrarca: Szonettek	Liszt Ferenc
Puskin: Az aranykakas	Rimszkij-Korszakov
Schiller: Tell Vilmos	Rossini
Walter Scott: Lamermoori Lucia	Donizetti
Shakespeare: Windsori víg nők	Verdi

**Megfejtők: BARKÓCZI DÁNIEL ÉS MÉREG BALÁZS (AZBEST), TOLNAI SÁRA NEVENINCS
GRATULÁLUNK, JELES!**

FEBRUÁRI forduló
A BEADÁS HATÁRIDEJE: 2006. FEBRUÁR 20.

1. Az alábbi idézeteknek ki a szerzője és mi a címe? (12 pont)

<p>a) „Létem, ha végleg lemerült
ki imád tücsök-hegedűt?
Lángot ki lehel a deres ágra?
Ki feszül föl a szivárványra?”</p>	<p>d) „Az ablakból egy hegyre látok,
engem nem lát a hegy;
búvok, tollamból vers szivárog,
bár minden egyre megy;”</p>
<p>b) „Alvó szegek a jéghideg homokban,
Plakátmagányban ázó éjjelek.
Égve hagytad a folyosón a villanyt.
Ma ontják véretem”</p>	<p>e) „Ami a szívemben fekszik,
Azt dalolom, semmi mást:
Legelő, kicsiny birkáktól
Tanultam a versírást.”</p>
<p>c) „Gondold meg és igyál:
Örökké a világ sem áll;
Eloszlik, mint a buborék,
S marad, mint volt, a puszta lég.”</p>	<p>f) „S mi vagyok én, kérded. Egy népi sarja-
dék,
Ki törzsömnek élek, érette, általa;
Sorsa az én sorsom s ha dalra olvadék,
Otthon leli ajakimon dala.”</p>

2. Milyen szerepet játszottak Kosztolányi Dezső életében az alábbi személyek, helyek? (5 pont)

- a) Kosztolányi Ádám, b) Kosztolányi Árpád, c) Stockholm, d) Szabadka, e) Vízny Kornél

3. Milyen szintagmák a következők? (4 pont)

a) lángsugarú nyár	c) ablak előtt
b) szív sebeit	d) elhagyod [...] nevemet

4. Kik voltak ők? (9 pont)

a) Zarathusztra	d) Tammuz	g) Hesztia
b) Lao-Ce	e) Antigonosz	h) Agamemnón
c) Thot	f) Thézeusz	i) Kronosz

5. Keresd meg, melyik művet melyik történetíró írta! (5 pont)

a) Hérodotosz	1) egyetemes történet
b) Thuküdidész	2) Párhuzamos életrajzok
c) Xenophón	3) Anabaszisz
d) Plutarkosz	4) Peloponnészoszi háború
e) Polübiosz	5) Görög-perzsa háborúk

6. Mi volt a foglalkozása az alábbi öt ókori személynek? (5 pont)

- a) Iszokratész, b) Menandrosz, c) Galenosz, d) Szappho, e) Gorgiász

A KÉRDÉSSORT MAJOR Csilla, ex-Afro(Poli)sz ÁLLÍTOTTA ÖSSZE.

KÖSZÖNÖM!

A SZERK.

Polis misszió Kecskeméten

(*Elég csak a megvastagított bekezdést elolvasni! A szerk.*)

Mielőtt a politechnikumi ifjúság „hazaáruló kutyanak” bélyegezne, és haragjától megmámosodva mielőbbi felakasztásomat szorgalmazná, szeretném határozottan leszögezni, hogy a nyári tábornak – melyet az alábbiakban népszerűsíteni kívánok – semmi köze sincs a hagyományos politechnikumi nomádtáborhoz, olyannyira, hogy még csak nem is konkurenciája annak. Természetesen, amennyiben Kedves Olvasóm úgy látja, hogy bigámista szemléletem – miszerint bárki, akár két táborban is részt vehet egy nyár folyamán – erkölcstelen, politechnikumi felbukkanásom esetén ezen hitvallását bátran megoszthatja velem szembeköpésem, vagy tesszem azt, bordáim tudómba taposása által.

No tehát, van ez a Peopleteam nevű szervezet, amely immáron tizenöt éve szervez nyári bentlakásos táborokat 7-17 éves gyerekek számára. Ezek a táborok az emberi civilizáció egy fellelegvárában zajlanak, ahol a látogatók számára hozzáférhető minden olyan vívmány, amelyet az emberiség alkotókedvének, illetve információ- és kényelemszükségleteinek kielégítése céljából az elmúlt évezredekben alkotott. A programok közt a hagyományos tábori elfoglaltságok mellett számos amolyan „hazatérésünk napján kevésbé legyünk hülyék, mint amikor érkeztünk”-jellegű kurzusszerűség található (nyelvtanulás, színészet, lovaglás, média, képzőművészet, csilágászat, sport) Sorsom ezek kapcsán fonódott össze a tábor szervezőkével, ugyanis, a tervek szerint idén jómagam is bekapcsolodom a munkába, mint a zenei programok megalkotásáért felelős személy. Feltehetően a táborozókkal fogok muzsikálni, bár az is lehet, hogy velük újabb rekordot állítok fel „egy hét alatt kétezer év zenéje” címszó alatt.

Mikor saját nyári szerepemen meditáltam, az a gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy bár kétségtelenül nagyszerű lesz egy szakajtónyi sosem látott ifjú embert megismernem, és igen vonzó gondolat, hogy esetleg lehetőségem adódik majd német cserediákoknak magyarul Wagnerről mesélnem, mennyivel szebb lenne, ha mindezt egy polis küldöttség részeként tehetném meg. Ekkor elhatároztam, hogy teszek egy kí-

sérletet arra, hogy a kecskeméti volt szovjet laktanya hatalmas kísértetvárosában, és az ott élő több száz ismeretlen gyermek dzsungelében létrehozzak egy parányi önálló polis tábort, akár 5-10 résztvevővel is. Olyan lenne ez, mint az 1991-es cserkész-jamboree, ahol hét, egyenként kb. százfős tábor egyikének résztvevőjeként átélhettem, hogy milyen érzés parányi szigetnek lenni a cserkészmozgalom hatalmas óceánján, és egyúttal nagyszerű embereket ismerhettem meg, és ezekkel fennkölt eszmékről vitázhattam naphosszat. (Gyakorlatilag minden este pépesre vertük egymást a szomszédos táborok lakóival és minden eszközt megragadtunk, hogy szabotáljuk egymás étkezéseit vagy tábortüzeit. Egyszer a soltvadkertiek majdnem agyonütöttek és egy órán át fogva tartottak, miután egyedül kítűztem a csapatom zászlaját a táboruk közepén, és ezáltal voltaképpen elfoglaltam a területüket. A lényeg az, hogy mindez lehetett volna olyan is, mint amilyennek leírtam...)

Egy újabb patetikus hasonlattal élve: legyünk szellemi oázis a kecskeméti Peopleteam tábor hatalmas sivatagában, és hozzunk létre együtt egy „elit politechnikumi jófej kommandót”, amely miközben részt venne a tábor egészének életében és programjaiban, önálló célkitűzéseivel és felejtethetetlen megnyilvánulásával öregbíthetné hön szeretett iskolánk hírnevét!

Amennyiben Kedves Olvasóm részt kíván venni a fentebb vázolt misszióban, megkérem, hogy vegye fel velem valamiképpen a kapcsolatot! Ennek a legegyszerűbb módja az, ha kedden vagy szerdán délelőtt lecsap rám a politechnikum valamely folyosóján, vagy – ha esetleg idegenkedik a velem való személyes találkozástól – levélben megkeres. Ha Kedves Olvasóm számára az előbbi két út járhatatlannak tűnik, akkor kérem, hívjon fel telefonon! (A telefonszámomat minden kedden és szerdán délelőtt megtudhatja tőlem a politechnikum valamely folyosóján, vagy esetleg levélben is érdeklődhet felőle.)

Szívélyes üdvözléssel,

Preisner Miklós

PÁLYÁZAT

Levél az én Hősömhöz

A történelem, az irodalom, a tudományok és a művészetek világából ismerjük hőseinket. Csodáljuk őket bátorságukért, felfedezéseikért, tudásukért, alkotó erejükért és tehetségükért. Sokukról titokban úgy véljük: hasonlítunk rájuk, vagy legalábbis szeretnénk... Életüket követendő példának érezzük. Képzeletünkben velünk vannak, és tetteikkel adnak nekünk tanácsot, segítenek bennünket. Más hősök szerencsére közöttünk élnek, olykor észrevétlenül, ám mégis sokat köszönhetünk nekik. Ők jóságukkal, bölcsességükkel, szeretetükkel varázsolják szebbé napjainkat és jobbá e világot. Sok-sok olyan mondanivalód lehet, amit szívesen megosztanál – levélben – a Hősöddel. Ő bizonyára nagyon örülne, ha te mesélnél neki, vagy te kérdeznél tőle.

A Magyar Posta Rt. pályázatot hirdet „Levél az én Hősömhöz” címmel 6-14 éves korú gyerekek számára.

- A levél terjedelme: legalább 200 szó
- Kézzel, tollal, jól olvashatóan kell írni.
- A következő adatokat külön lapon kell csatolni a pályaműhöz: név, életkor, lakcím, telefonszám, az iskola neve, címe, a pályázó osztálya, osztálylétszám (a megjelentetés ajándék miatt fontos)
- A pályázatok postára adásának határideje: 2006. február 20.
- Beküldési cím: Magyar Posta Rt., Kommunikációs igazgatóság, Budapest 1540 (A borítékra kerüljön rá: *Levélíró pályázat*)
- További információk: 06-1-4703331 vagy www.posta.hu
- Díjak: 1. hely: 70 ezer forint értékű vásárlási utalvány
2. hely: 60 ezer forint értékű vásárlási utalvány
3. hely: 50 ezer forint értékű vásárlási utalvány

Kerek számok

2006 januárjában és februárjában több jeles évfordulót ünnepelhetünk:

- Tinódi Lantos Sebestyénét, aki 1556. január 30-án halt meg, és aki az első – saját verseskötetet megjelentető – magyar nyelven író költő volt.
- Az osztrák csodagyerek Mozartét, aki 250 éve született, hogy oly nagyszerű muzsikákat komponáljon, mint a Don Giovanni, a Varázsfuvola, a Török induló, az Egy kis éji zene, a Requiem...
- Galamb Józsefét, aki 125 éve február 3-án született, és aki akaratlanul is az utolsó száz év történelmének formálójává lett a Ford-féle T-modell (az első tömegautó) megvalósításával.
- Zichy Mihályét, aki kezdetben biedermeier, naturalista, majd a historizmushoz sorolható képeket készített, volt rajztanár a cári udvarban, de mi elsősorban az Arany-balladák és Madách Tragédiájának illusztrátoraként ismerjük. Halálának 100. évfordulója lesz február 29-én.
- Kondor Béla festő- és grafikusművészt, aki egyéni mitológiájú és szimbolikájú képei mellett írt verset, orgonált, fotózott. 75 esztendeje február 17-én született.
- Kandó Kálmánét, aki gépészmérnökként a róla elnevezett fázisváltós mozdony megtervezője volt, és 75 éve halt meg.
- Kádár Béla festő- és grafikusművészt, akinek a neve összefügg a hazai kubista, expresszionista, szurrealista, majd az art deco festészettel, és aki 1956. január 22-én halt meg.

Az osztályügyeletek értékelése

Osztály	kötelező feladatok (max. 15 pont)	szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	Összesen (max. 45 pont)
AzBest (11.)	15	18	33
JaM (10.)	6	23	29
ALfonZOO (11.)	9	16	25
AttiTüd (12.)	15	0	15
Kabaré (11.)	15	0	15
Poly-P (12.)	7	1	8
AnZsu (12.)	3	0	3
M&M's	0	0	0

Budapest, 2006. január 26.

Az ügyeleti bizottság nevében: Jakab Judit

Ébresztő fejtörő

Ezt a feladatot Einstein írta. Azt mondta, hogy az emberek 98%-a nem tudja megoldani. Te a 2%-ban vagy?

Tények:

- 1) Öt ház van, különböző színűek.
- 2) Minden házban él egy-egy ember, mindegyik más nemzetiségű.
- 3) Az öt tulajdonos különböző italt fogyaszt, különféle cigarettát szív és más-más állatot tart.
- 4) Nincs két tulajdonos, aki ugyanazt az állatot tartaná, ugyanazt a cigarettát szívna, vagy ugyanazt az italt fogyasztaná.

További információk:

a) A brit a piros házban lakik. b) A svéd kutyát tart. c) A dán teát iszik. d) A zöld ház a fehér ház bal oldalán van. e) A zöld ház tulajdonosa kávét iszik. f) Az a személy, aki Pall Mallt szív, madarat tart. g) A sárga ház tulajdonosa Dunhillt szív. h) Az az ember, aki középen lakik, tejet iszik. i) A norvég az első házban lakik.	j) Az az ember, aki Blend cigarettát szív, amellet lakik, aki macskát tart. k) Az az ember, aki lovat tart, amellet lakik, aki Dunhillt szív. l) Az a háztulajdonos, aki Blue Mastert szív, sört iszik. m) A német Prince-t szív. n) A norvég a kék ház mellett lakik. o) Az az ember, aki Blend cigarettát szív, a vizet ivó ember szomszédja.

Kérdés: Melyik tart halat?

Ha megfejtetted a talányt, és eljuttattad a választ a szerkesztőségbe az irodalmi házi verseny határ-idejéig, a hatodik ház lakójaként egy tábla csokoládét kapsz.

A szerk.

Mese

Egyszer volt, hol nem volt, a kurtafarkú üveghegyen is túl, élt egy Andráska nevű igen szegény fiú. Egy mezőgazdasági munkás legifjabb gyermeke. Rövid élete alatt hét hétfejű sárkányt győzött le (összesen 49 fej), ezáltal háromszor mentette meg a világot a teljes pusztulástól, amiért az öreg király háromszor adta neki a fele birodalmát, no meg a lánya kezét.

Nekünk azonban nem áll módunkban áthátabban megismerkedni Andráska történetével, figyelmünket ugyanis – Andráska másodunokatestvérének – Gazdag Lajos (majdnem) izgalmas kalandjai fogják lekötöni.

Gazdag Lajos (Andráskával ellentétben) Gazdag és Lajos, valamint gazdag (már ami az anyagi helyzetét illeti). Viszont fiatal, bár ez már nem áll ellentétben Andrászával, aki szintén fiatal még. Szóval fiatal és gazdag és egyke. A gazdag (valamint a Gazdag) fiataloknak van egy olyan szokásuk, hogy herdálják a pénzüket. Így pedig jó esélyük van arra, hogy szegények legyenek (de azért persze Gazdagok).

Gazdag Lajos apja, Gazdag Pityu elég hamar ráeszmélt erre, és egy verőfényes nyári éjszakán így szólt egyszülött fiához „Holnap fiam, Lali, elindulsz és megváltod a világot! Értve?” „Értem apám, holnap indulok és megváltom a világot.” „De nem váltod ám meg akárkinek! Csak olyan királynak, akinek olyan nagy az országa, hogy ha a fele birodalmát ígéri, az akkora, mintha az egész lenne”. Lajos nem sokáig törte ezen a megkötésen a fejét, mivel nem volt az a kifejezetten intelligens fajta.

Viszont nagyon készséges volt, ezért – ahogy apja (Pityu) parancsolta – reggel elindult világot látni, hogy lássa a világot, a megváltani valót. Az anyjától (a neve nem fontos, többször nem szerepel a mesében) kapott az útra hamuba' sült pogácsát és száz csengő aranyat.

Ment, mendegélt Lajos az ország (és a világmegváltás) rögzös útján. Dél felé járhatott az idő, amikor egy oszlop tövében lekuporodott, hogy elfogyassa elemózsiáját. Tarisznyájából elővett egy barna cipót, nagyot kanyarított belőle. Megette hozzá szalonnáját, vereshagymáját,

végül az egészet hideg, fanyar borral öblítette le. Mind a mai napig balladai homály fedi, hogy mi lett a pogácsával, és honnan szerezte a „parasztlakoma” alapanyagait.

Fáradalmait kipihenvén, felkelt az oszlop tövéből és körbenézett. De még milyen szerencse, hogy körbenézett, mert észrevette, hogy amit ő eddig egyszerű faoszlopnak gondolt, egy útjelző tábla. Elolvasta, hogy mi van rá írva „BALRA: GAZDAG KIRÁLY; JOBBRA: GAZDAGABB KIRÁLY; ELŐRE: LEGGAZDAGABB KIRÁLY”.

Elindult hát előre, a leggazdagabb király felé, csak avval nem számolt, hogy a gonosz meseíró hétfejű sárkány, a fantáziájával összekuszálta az utakat, elforgatta az irányjelzőket és horizontálta azt, ami eddig vertikál volt. Száz szónak is egy a vége: Lajoska a Leggazdagabb Király helyett a legszegényebb koldussal találkozott.

„Tisztuletem, király uram” mondta Lajos, akinek szemlátomást nem tűnt fel a galaktikus összeesküvés. „Ne élcelődj velem, vándor!” felelte a koldus, aki gonosz tréfának vélte a megszólítást. „Van nekem egy majdnem csengő ezüsttallérom, abból egy teljes hétig leiszom magam... Tényleg nagy király vagyok” fűzte még sietve hozzá. „Nekem száz igazán csengő aranyam van” kontrázott Lajos, aki apjától azt tanulta, hogy az embernek hivalkodnia kell a pénzével.

„Száz csengő arany... Istenem, abból egy életig meg lenne minden gondom oldva, megválthatnád nekem a világot.” „Igazán? És a birodalmad felét nekem adod-e?” kérdezte naivan Lajos. „Neked bizony, akár az egészet is, két nulla is csak nulla.”

Lajos végre megértene vélte az apja kívánságát (már ami a birodalom méretét illeti), ezért boldogan ment bele az alkuba.

Aztán boldogan élt, amíg éhen nem halt.

Nevezd te is mesével a TMT-re!

Balogh Dávid

A Közgazdasági Politechnikumban 2006. április 5-7.-én megrendezésre

kerülő 12. TMT szervező bizottsága pályázatokat ír ki a Politechnikum iskolapolgárai számára az alábbi kategóriákban:

- Videófilm-készítő pályázat,
- Osztályok közötti filmpályázat,
- Vers- és novellairó pályázat,
- „Bemutatom az az osztályomat” pályázat
- Meseíró-pályázat
- Mesehangjáték pályázat
- Filmkritika pályázat

A beérkezett pályamunkák a TMT-n bemutatásra kerülnek, ekkor dönt a szakmai zsűri is. Minden témakör első három helyezettje jutalmat kap.

A pályázatok leadási határideje: 2006. március 31.

Videófilm-készítő pályázat

Pályázhat minden iskolapolgár: egyének, csoportok, baráti társaságok, alkotócsoporthok maximum 5-5 filmmel.

Témakörök:

- 1. Aki nem lép egyszerre...**
- 2. Álom**
- 3. Mese**
- 4. Etűd**
- 5. Egyéb**

A filmek bármilyen technikával (VHS, Hi8, DV, stb.) elkészíthetők, de lehetőleg ne legyenek hosszabbak 10 percnél.

Ha semmilyen eszköz sem áll rendelkezésedre, nem kell elkeseredned, mert a Politechnikum Videóstúdiójától minden segítséget megkaphatsz (operatőr, vágó, egyéb eszközök, konzultáció).

Osztályok közötti filmkészítő pályázat

Filmes versenyt kezdeményezünk a Politechnikum osztályai számára.

A feltételek azonosak a „Videófilmkészítő pályázat” feltételeivel, témameghatározás nincs, de kérünk

benneteket, hogy ne „Hollywood”-ban gondolkozzatok, a filmek elkészítése előtt konzultáljatok a videósakkör tagjaival a lehetőségekről.

Az osztályok közötti filmes pályázatra beérkezett munkákat szintén elbírálja a szakmai zsűri.

Vers- és novellairó pályázat

Bárki nevezhet tetszőleges témájú verssel, novellával. A beérkezett pályamunkákat szakmai zsűri bírálja el.

A JELIGÉS pályázatokat a P:/POLIGRAF/12TMT könyvtárba

küldjétek, illetve Jakab Juditnak adjátok le.

Ha nem kívánsz pályázni, csupán publikálni szeretnél a Poligráf TMT különszámában, erre is lehetőség nyílik, de kérünk, hogy ezt a szándékodat külön jelezd Juditnak!

Határidő: 2006. március 17.

Mesehangjáték pályázat

Egyének és csoportok rövid (max. 4 perces) rádió-mesejátékait várjuk.

Természetesen az **általatok írt** mesék hangjáték-változatát küldjétek be.

Technikai segítséget a stúdiótól kérhettek, de kérjük, hogy ilyen irányú igényeiteket március elejéig jelezzétek.

Meseíró-pályázat

Olyan meséket várunk, melyeket ti írtatok. Szerepelhet benne tündérrálynő, gonosz mostoha, legkisebb királyfi, de az sem baj, ha teljesen más szereplőkkel íjátok meg a meséteket.

A beérkezett írások a Poligráf TMT különszámában megjelennek, valamint a TMT-n is felolvassuk a legjobbakat.

Határidő: 2006. március 17.

Filmkritika pályázat

A 12. TMT-n vetített pályázati filmekről írt filmkritikákat várjuk.

Kritikáitokat a P:/POLIGRAF/KRITIKA könyvtárba küldjétek, illetve Jakab Juditnak adhatjátok le.

„Bemutatom az osztályomat” pályázat

Egyének és csoportok PowerPoint prezentációit várjuk, melyekben szellemesen, komolyan, ám de röviden és tömören mutatják be az osztályukat.

A prezentációkat levetítjük a TMT-n. A zsűrizést az informatika mcs. szervezi.

FIGYELEM!

A TMT szervezői kéréssel fordulnak hozzátok. Ha van valamilyen ötletetek a TMT-vel kapcsolatban (műsorszám, design, stb.), akkor keressétek CSONCSIT!

A TMT minden tekintetben NYITOTT, szívesen látunk bárkit a szervezésben és a lebonyolításban is!

PÁLYÁZAT

KÉP TESTBEN KÉP LÉLEK Fotópályázat

A Közgazdasági Politechnikum első hivatalos fotópályázatára 55 alkotótól 733 pályamű érkezett.

Pályázók: Barta Géza, Benke Nelli, Benkó Tomi, Benkő Dóri, Benkő Margita, Bereznai Kornélia, Bukta Emese, Csata Hanna, Csoncsi, Dominik Ági, Domokos Juli, Deák András, Deák Zsófi, Farkas Bea, Fáth Ádám, Fogarassy Fanny, Főző Attila, Gallai Zsófi, Gárdonyi Lóránd, Géhberger Dani, Géhberger Máté, Gutpintér Norbert Roland, Herendi Ágnes, Ikonomu Sophia, Kálmán Domokos, Kárpáti István, Kis Benedek Áron, László Péter, Lizicska Dóra, Kutassy Dorka, Majer Tibor, Maurer Zsófi, Meggyesfalvi Boglárka, Mendlik Bálint, Molnár Bálint, Molnár Dávid Márk, Molnár Lajos, Németh András, O. Szabó Rebeka, Ötvös Dani, Pálos család, Pálos Péter, Rausher Eszter, Ránki Dániel, Sallai Eszter, Szabó Domi, Szilágyi Feri, Sztripszky Márk, Szűcs Anett, Takács András, Tompa Zsófi, Tóth Áron, Várkonyi Marcell, Végh Mihály, Winkler Sára, Zalka Márton

Javasoljuk, hogy mielőtt szavaznál, alaposan nézd végig az összes képet a Politechnikum honlapján, a http://www.poli.hu/poli/kepchron/fotopaly_2006/index.htm címen.

Ezek után válaszd ki azt az ötöt, amelyek szerinted a legjobbak, jegyezd meg a sorszámukat, majd a foto@poli.hu e-mail címre küldj egy üzenetet a neveddel és az öt fotó sorszámával így:

Név:

Osztály/szülő/testvér:

A képek sorszáma:

Kérünk mindenkit, hogy csak egyszer szavazzon.

A név nélkül érkezett szavazatok érvénytelennek minősülnek.

**Szavazni 2006. február 17-én
(pénteken) 15.00-ig lehet.**

Eredményhirdetés: 2006. február 20.

* * *

A -illusztrációk is pályázatra beadott képekből kerültek ki. Kösz!

Say it right!

Think you can speak English?
Come and test your pronunciation skills and win a prize.

English Pronunciation Competition 2.30 pm Wednesday 1st March

There will be three rounds:

- Words
- Sentences
- Speeches

Register by Friday 24th February to either Andy or Rob – they will give you a word and sentence sheet to help you.

Prizes include English chocolate, key-rings, books, socks and T-shirts...

Nyomozósdí

A társasjáték folytatódik.

A következő sorokban a novemberi ban indult krimihez olvashattok újabb adalékokat. Az előzményekről a Polifórum – Média a Poliban könyvtárában található – Kávézó topicjában tájékozódhattok, ahol Anna várja a gyanúitokat, csepegteti az információkat, ad választ a kérdéseitekre.

...Gyomrod jelzi, hogy ideje enni valamit, ezért a Törökhöz mész, aki csak annyit mond: „Szébeninek volt ügye a kínaiakkal is: adott pénz egy hátalmás kínai étterem megnyitására a Ferencciek terén... Kínái... ugyan má’! A török ételt meg sem közelíti!”

Ezzel bizony nem lettél sokkal okosabb, de az idő repül, és sietned kell a Keletibe, mert a hétvégén Debrecenbe szeretnél menni. Persze nem úszod meg a sorban állást a pénztárnál. Némi bosszúság árán 25 perc múlva a jegyeddal távozol a pénztárártól, és a parkolóban Maphisba botlasz. Elújságolja neked, hogy itt van Budapesten Frank Cheng, az amerikai milliomo, és épp egy vele tartandó üzleti megbeszélésre siet. Úgyhogy mielőtt akármit is kérdezhetsz tőle, becsapja az Audi ajtaját és azonnal a szállodába hajt. Megcsörren a telefonod: Tovariss kér meg, hogy menj ki Ferihegyre, mert két óra múlva érkezik a moszkvai járat, amivel Margaritának érkeznie kell...

Ajánló oldal

Istendráma, isten nélkül

A sokáig költőként és prózaíróként ismert Háy János harmadik drámáját, *A Senákot* 2004 májusában mutatta be a Nemzeti Színház Stúdiószínpada, majd ugyanaz év novemberében kötetben is megjelent – Háy addigi négy drámai művét egybegyűjtő – *A Gézagyerek* című könyvben.

A Senák, hasonlóan az előző két darabhoz, az istendráma műfaji megjelölést kapta, amelyet én az isten hiányaként értettem.

A történet a téészesítés idején (az első felvonás 1960-ban, a második '66-ban) játszódik egy kis magyar faluban, főszereplője Rák Jani, a fiatal vidéki gazdálkodó, aki feleségével, anyósával és kisfiával él; minden vagyona a maroknyi földje és két gyönyörű lova, amiket – mint ezt többször el is mondja – még gyalog hozott Karcagról. A faluba két agitátor érkezik Pestről (Háy színdarabjaiban Pest mint az elérhetetlen, nyüzsgő nagyváros, mint egy másik világ jelenik meg), akik bizalmukba fogadják a kocsmában a *Senákot* – a falu rosszemberét –, s így hárman mennek Janit rábírní, hogy lépjen be a téeszbe, odaadva lovait. Jani tudja, hogy jönnek, de igazán nem tart tőlük, hiszen amikor az agitátorok első körben „meglátogatták”, nem történt semmi. Az agitátorok nem riadnak vissza a durvább módszerektől sem – egy egész éjjelen keresztül bottal verik a redőnyt –, amelyeknek segítségével, és Marika, Jani feleségének kérésére Jani belép a téeszbe.

A második felvonás elején kiderül, hogy a *Senák* kapta meg a lovakat; ez a hír az egész felvonásra nyomasztó, gyászos hangulatot borít. A második felvonásban már nem nagyon van történet, egymás után következő jelenetek vannak, amelyek többnyire a Rák család életét mutatják be; szinte minden mondatban, minden szóban érződik a lovak elvesztése, s ez legfőképp a Mamán, Jani anyósán múlik, aki lépten-nyomon főlemlegeti, szajkózza, és a törtétekért Janit teszi felelőssé.

Az első felvonás Rákékat bemutató jeleneteit leginkább a félelem, az aggodalom érzése jellemzi, míg a második felvonást a nyomasztó hangulat (és ez egyben az egész darabot), valamint a feszültség itatja át, amelyről érzem, hogy egyszer, valamikor az előadás folyamán kirobban.

Ez a kirobbanás a mű legvégén következik be, amikor Jani megtudja, hogy a *Senák* a közeli utcasarkon veri a lovait, aminek hallatára feldühödik, s megy, hogy megmentse azokat.

A dulakodás közben a *Senák* leesik a kocsiról, majd rövid idő múlva a feldühödött lovak agyontapossák.

A Senákot mint szöveget eléggé szerettem, ám az előadást már sokkal kevésbé. Mielőtt leírom, hogy miket találtam az előadás hibáinak, leírom azt is, hogy kifejezetten tetszetek Horesnyi Balázs díszletei, főként az a megoldás, hogy a négy játszási terület (konyha, hálószoa, utca-udvar,

kocsmá) egyszerre volt jelen a színpadon. A színészek közül Molnár Piroska Mama-alakítása egészen lenyűgöző, valamint kedveltem László Zsoltot és Varga Máriát is, ahogy a fiatal házaspárt játszották. Azonban néhány színész igen gyenge, erőtlen játéka (Orosz Róbert, Vida Péter – agitátorok; Spindler Béla – Senák; Újvári Zoltán –

Szódás Karesz, a kocsmáros) nagyon ront a színvonalon.

Az előadás alatt végig úgy éreztem, hogy a Nemzeti Színház Stúdiószínpada egész egyszerűen egy szűk tér A Senák bemutatójához. Ez legjobban talán az utolsó előtti jelenetnél volt érezhető, a Senák és Jani duellációjánál. Az említett, utolsó előtti jelenet egyébként szörnyű: a két részre osztott nézőtér között László Zsolt, Spindler Béla és a két ló alig fér el, mikor megkerülik a jobb oldali nézőteret, majd visszaérve a színpadra, mozdulataik hihetetlenül műviak és teljesen hiteltelenek lesznek, különösen, amikor Spindler azt játssza, hogy leesik a szekérről.

Az istendráma szóval Balikó Tamás rendező nem igazán tudott mit kezdeni, ezért a színpad jobb szélére állított egy keresztre feszített Krisztust. Háy János első színdarabjában, A Gézagyerekben még csak-csak értettem azt, hogy istendráma, ám a másodikban, A Herner Ferike faterjában és az azt követő A Senákban számomra teljesen értelmetlenné vált ez a megjelölés, azon az

egy (korábban már említett) lehetőségen kívül, hogy az isten hiányára vonatkozik.

Egyértelműen hiba, nem is az előadásban, hanem magában a történetben: Egyszer szóba kerül, hogy Jani a tető alá rejtett hat hibátlan orosz géppisztolyt, ami fölött a Mama nem tér napirendre. A darab egyik érdekes pontja lehetne ez, de sajnos megmarad ezen a szinten, sőt, a szál elvarratlanul marad. A Mama ugyan mond egy-két tippet, hogy mégis mit lehetne tenni a fegyverekkel, a feleség is szitkozódik, de Jani mindkettőjüket idegesen leinti. A szerző a Senák iránt érzett dühében elfelejtkezik a hat orosz géppisztolyról.

Háy drámáinak jellegzetessége és nagyon fontos része még a sajátos nyelvezet, amely nekem úgy tűnik, hogy a szerző néha agyonbeszélleti szereplőit, néha pedig tömondatokban szólaltatja meg őket. Ettől a nyelvezettől még jobban érezhető a drámák groteszk oldala is. Hiszen van groteszk oldala A Senáknak is: példaként tudom írni, amikor a környéken lakó ismerős, Lecki Géza Janival, majd később Marikával beszélget, vagy az örökké egymást csépelő Jani és a Mama jelenetei, illetve Pali, Gabi (az agitátorok), a Senák és Szódás Karesz roppant értelmes beszélgetése a kocsmában.

Összességében A Senák (legalábbis nagyrészt) azért tetszett, amiért A Gézagyerek és a Herner Ferike faterja is: ahogy a falubeliek ebben a lecsupaszított környezetben megjelentek, és semmit sem értettek, de nem is akartak érteni a maguk világán kívül. Másrészt meg az is érdekelt, hogy egy ember (ez esetben Jani) mit tud kezdeni egy olyan helyzetben, ami a darab folyamán kialakult. Bajom – a színészekon, valamint azon a néhány egyéb dolgon kívül, amit már leírtam – főként azzal volt, hogy ezt a kialakult helyzetet nem sikerült számomra élvezhetően a színpadra vinni.

Békés Bálint

Aranyköpések

Alterege = alternatív személyiség

Furcsának tűnik, hogy pont a költő az, akinek a szája van tele sárral, hiszen a költő kommunikál és a száját használva költ.

A nyelvet egyikük sem tudja megállapítani.

Minden információnak a tudatába juttatta a szerző az olvasót.

Ebben közrejátszhatott a nemzetek közti pikkelés.

A párbeszéd a családi viszony jellemére utalnak.

Egyszer se lankadt le az ember érdeklődése.

A novella a hős fontos mozzanatát beszéli el...

A novella szerkezete nagyon egyszerű. Nincsenek se visszagondolások, se egy időben két szálon futás.

Mindezt rövid idő alatt meséli el és velősen.

Itt talán saját magát jeleníti meg egy-két dicsérő szó kíséretében.

Ledér az első olyan nő, aki hajlandó a férfiak kedvében járni.

Petőfi: A természet alapítása

Petőfi verseiben érezni a forradalmat.

Öt különböző nemzetiségű ember is szerepel a tanúk között, akik mind beszélik anyanyelvüket.

Hirtelen megtörténik a dolog, ami az egész cselekményt beindítja, és a műnek témát ad: a gyilkosság.

Egy plakát képében találkozhatunk vele.

Ez csak nehezíti a nyomozást információ hiányában.

A logikával győzedelmeskedő detektív itt kezdődik.

A tanúk kihallgatását egy cikk közvetítette, ezzel is tudatlanul segítve az ügy megfejtését.

Láttunk egy pozitív, a fiú által elkövetett problémamegoldást.

A büntetést egy örömforrás elvételel teszi meg.

Egy jelentéktelen dolognak tulajdonított jelen esetben az apuka olyan büntetést, amely végül saját magára hatott ki.

A rendőrség tehetetlensége ellenére Dupin sikeresen felgöngyölíti a szálát.

Lépegető versépítés: fokozatosan építi fel a művet.

Kis János egy kisember kategória.

Kis János egy bosszú céljából levő lakodalmi vacsorán fogyasztott sok étel miatt megfullad az ételtől.

Egy lagzi a bőséges lakodalomról szól.

Babits a San Remo-díjat is bezsebelte Dante-fordításáért.

Babits megpróbált az élet értelmére törekedni.

Nagy részben a háború, isten és az ember maga, ill. az erkölcsök emésztik fel a témákat.

A háborúval Babitsból is kivett valamit, ill. hozzáadott.

Kosztolányi lelkére ereszti a külvilág benyomásait.

Tragikus, meggondolatlan halállal végződik a novella.

Az egész olyan, mintha a verssorok diák módjára váltakoznának egy unalmas tanóra kereteiben.

Az olvasó mikor elolvassa a történetet, nem úgy jön le neki a történet, mint ahogy a címből várnánk.

A tartalomból:

Preiszner-Mozart.....	2
Bírósági hírek.....	6
Sporthírek.....	11
Sítábori emlékek.....	12
Adorján pillanatképei.....	15
Leonardo Malmőben.....	17
Káj szalagavatója.....	19
Nyílt nap.....	20
Takács András pályái.....	21
Irodalmi házi verseny.....	24
Preiszner-misszió.....	26
Ügyeleti eredmények.....	28
Gödör mesél.....	29
TMT infók.....	30
A Fotópályázatról.....	32
Angolverseny.....	33
Nyomozósdi.....	33
Békés Bálint ajánl.....	34
Aranyköpések.....	36

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Molnár Lajos

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében